

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ | ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ Ν.Υ.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Γαλατῶ, Μουμχανέ Νομικὸ Χῶν Ἀριθ. 12-13
Ἀριθ. Τηλεφ. 1688 Πέραν

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ

ΤΑ ΚΑΛΑΝΔΑ

Ποιοὶ μᾶς τὰ εἶπαν πολὺ ἔνωρίς.

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΣΥΝΟΛΕΥΕΤΑΙ ΜΕ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΝ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΙΚΟΝΑ.

Τὸ φυλλάδιον τιμᾶται Γρόσια 5.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

 Ζητήσατε τὴν προσεχῆ Κυριακὴν τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ» με γελιογραφίας καὶ εἰκόνας καλλιτεχνικάς, ὕλην σοβαρὰν καὶ εὐθυμον. Τίμη γρόσια 15 μόνον.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΤΗΣ 'ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ, ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΑΝΑ 5 Λ. Τ.

Κατόπιν πολλῶν προτροπῶν, κηρύσσομεν ἀπὸ σήμερον διαγωνισμόν καλλονῆς ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὄρους :

1. Πᾶς ἀναγνώστης καὶ ἀναγνώστρια τῆς «Νέας Γενεᾶς» εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, ἀρκεῖ ν' ἀποστείλῃ τεχνικῶς ἐπιτυχῆ φωτογραφίαν του, συνοδευομένην ἀπαραιτήτως με μίαν λ. Τ. (ὡς ἔξοδα κλισέ).

2. Εἰς ἕκαστον φυλλάδιον θὰ δημοσιεύωνται ἀνὰ τέσσαρες φωτογραφίαι ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν με ὑποσημείωσιν αὐξοντος ἀριθμοῦ, συνοδευομένου μόνον με τὰ ἀρχικά.

3. Ἡ ἀποστολὴ καὶ δημοσίευσις θὰ διαρκέσῃ μέχρι τέλους τοῦ Φεβρουαρίου, ὁπότε θ' ἀρχίσῃ ἡ ψηφοφορία ἐν εἰδει δημοψηφίσματος. Ἐκαστος θὰ ψηφίσῃ τὴν εὐμορφώτερον καὶ ἐκάστη τὸν εὐμορφώτερον.

4. Ἡ διαλογὴ θὰ γίνῃ ὑπὸ εἰδικῆς ἐπιτροπῆς, ἐκλεγῆσομένης καὶ ἀγγελθισομένης τὸν Ἰανουάριον.

5. Ἐκαστος ἀποστολεὺς ὀφείλει ἐντὸς ἰδιαίτερου φακέλλου νὰ θέτῃ τὸ ὄνομά του ἀκέραιον καὶ τὴν διεύθυνσίν του, διότι ὑπὸ τὴν φωτογραφίαν θὰ σημειώσῃ μόνον τὰ ἀρχικά.

6. Ἡ εἰκὼν τοῦ βραβευθέντος καὶ τῆς βραβευθησομένης θὰ δημοσιευθοῦν μεμεγενθυσμένα εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν μας πινακοθήκην.

7. Οἱ λοιποὶ ὄροι τῆς ψηφοφορίας θὰ δημοσιευθοῦν τὸν Φεβρουάριον.

Ἐμπρὸς λοιπὸν ὄλοι καὶ ὄλοι εἰς τὸν διαγωνισμόν καλλονῆς.

Ἡ ὠραιότης πρέπει νὰ βραβευθῇ.

Τρίγωνα θανμάσια,

μπακλαβᾶς καὶ πάστες

ἐκτάκτου κατασκευῆς

καὶ παντὸς εἶδους γλυκίσματα καὶ λίκερ. — Εἶδη γάμων,

ἀρραβῶνων καὶ βαπτίσεων.

Εἰς τὸ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΧΑΛΕΠΗ

(πρῶην ΚΑΡΔΟΜΑΤΗ)

Γαλατᾶ, ἀριθ. 37, ἔναντι τῆς *Crédit Lyonnais*

Τιμαὶ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

“ Η ΧΡΥΣΗ ΕΛΑΦΟΣ ”

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

Δ. ΚΟΤΡΟΠΟΥΛΟΥ & Σ^Α

Ἐναντι βρύσης ὀπισθεν τοῦ Γαλατᾶ-Σερᾶί, 46

Ἀνδρικά, γυναικεία, παιδικά : ἔτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ καθὼς καὶ τελειόταται ἐπιδιορθώσεις. Ἔργασία τελεία, καθαρά, ἀμεμπτος καὶ πρὸ παντὸς εἰς τιμὰς ἀσυναγωνίστους.

Ζητήσατε τὴν πρωτοχρονιά τὸν «Παπαγάλον» ἡμερολόγιον σατυρικὸν καὶ φιλολογικὸν ὑπὸ τῶν κκ. Α. Παλάση καὶ Β. Ἠλιάδη. Θὰ τιμᾶται γρ. 20.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 6

ΚΥΡΙΑΚΗ
23 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1918

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ :

Γαλατᾶ, Μουμχανὲ
Νομικὸ χᾶν ἀριθ. 12—13
Ἄριθ. Τηλεφ. 1688 Péra

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ | ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ δ. ν.

Ἡ «ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ»

εὐχεται εἰς τοὺς ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀναγνώστριάς της
τὰ Χριστούγεννα χαρούμενα.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ξεκίνησα διαβάτης μακρυνὸς
καὶ μάγος τῆς ψυχῆς σου καταλύτης,
ὁ ξάστερος μ' ὠδήγησε οὐρανὸς
κι' ἀντίκρισα σὲ σὲ τὸ φῶς τῆς Ἀφροδίτης.

ἤρθα μὲ τὸ θυμᾶμα τῆς ψυχῆς,
καὶ λίβανο στὴν ὁμορφιά σου ἤρθα νὰ κάψω.
στὴ χάρι σου τῆς ἁγίας προσευχῆς
τοὺς ἀφθαστοὺς ρυθμοὺς νὰ γράψω.

Καὶ νὰ σ' ὑμνήσω, κόρη μου ξανθή,
μὲ τῶν ἀγγέλων τὴν τρανὴ χορεία
μ' ὅ,τι ἡ ἀγγελικὴ καρδοῦλά σου ποθεῖ.

— Ὑψωσε τὴν ἀγνότερη λατρεία
τὴν ὥρα π' ὁ Θεὸς θὰ γεννηθῇ
γιὰ τὴν ἀγάπη μας σ' ἀλάθευτη θρησκεία.

Γ. ΠΕΡΔΙΚΑΡΗΣ

~ Ι Δ Ε Α Ι Κ Α Ι Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ ~

ΠΤΩΧΙΚΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ἄπ' τὰ μεσάνυχτα κτυποῦσαν ἢ καμπάνες ἢ χαρμόσυνες τῶν Χριστουγέννων ποῦ προσκαλοῦσαν πλουσίους καὶ πτωχοὺς, ὅλοι σὲ μιὰ προσευχὴ νὰ δοξάσουν τὸν Μεγαλύτερον τοῦ κόσμου, ποῦ γενοῦνταν σὲ ταπεινὴ φάτνη.

Καὶ ἡ ζητιάννα ντύθηκε γρήγορα μὲ τὰ καλύτερά της ροῦχα — τὰ πειδὸ λίγο κουρελιασμένα — πῆρε ἀπ' τὸ χέρι τὸ μικρὸ της κοριτσάκι καὶ πῆγε στὴν Ἐκκλησία. Προσκύνησε καὶ ὕστερα κάθησε στὴν ἐξώπορτα ζαρωμένη νὰ ζητιανεύσῃ. Προσπαθοῦσε νὰ ἐλκύσῃ τῆς εὐσπλαχνικὲς καρδιὲς μὲ τὸ παρακλητικὸ βλέμμα της, ποῦ εἶχε μέσα του τὴν ἀντανάκλασιν ἀπὸ κάτι ὑψηλό, εὐγενικό, ἀριστοκρατικό, κάτι ποῦ μαρτυροῦσε περασμένο μεγαλεῖον. Ἡ γλῶσσα δένουνταν. Μιὰ ὀλόκληρη περασμένη ἀρχοντικὴ ζωὴ ποῦ τῆς ἔρχονταν στὸ νοῦ τῆς σφαλοῦσε τὸ στόμα. Καὶ ἀπὸ τὸν βαθουλουμένα μάτια της ἀνάβλυζαν δυὸ δάκρυα καὶ ἔτρεχαν στ' αὐτὸ κωμένο πρόσωπό της γιὰ δοξολογία εἰς τὸν Ἄφθαστον σὲ καλωσύνη.

Καὶ θυμοῦνταν πῶς, ὄχι, πρὶν πολλὰ χρόνια ἦταν ἀνάμεσα στῆς μεγάλες κυρίες καὶ ἐκείνη μεγάλη. Μὰ σὰν ἔβγαине ἀπ' τὴν ἐκκλησία ἔδιδε σ' ὅλες τῆς πτωχὲς ἐλεημοσύνη. Γιατὶ μέσα στὰ πλούτη εἶχε καταλάβῃ τὸν πόνο τῆς πτωχείας. Γεννήθηκε στὰ πλούτη ξεύροντας τὸν καῦμό τῆς πτώχειας, μὰ μὴ ξεύροντας πῶς μιὰ ἡμέρα θὰ τὴν γνωρίσῃ πειδὸ βαθεῖα, μαζὺ μὲ τὰ καταφρόνια της.

Τὸ κοριτσάκι της δὲν γνώρισε τὴν εὐτυχία σ' ἐκείνην ποῦ γεννήθηκε. Ἐννοίωσε μόνον τὴν πτώχεια. Ἄλλὰ καὶ αὐτὸ δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα. Τῆς πικραμμένης μάννας του τὸ βλέμμα — ποῦ δέχονταν τὴν ἀντανάκλασιν τῆς καρδιᾶς της: τῆς τορινῆς πικρίας καὶ τῆς παληῆς χαρῆς — ἀντανάκλουσαν τὰ καταγάλανα σὰν τὸν οὐρανὸ μάτια του καὶ ἴσως ἢ ἀντανάκλασις νὰ ἔρριχνε τῆς ἀκτῖνες πειδὸ βαθεῖα ἀκόμη, στὴν ἀδειανὴ ἀπὸ κάθε ἀναγνο αἰσθημα καρδοῦλα του. Σὲ κάθε δεκαροῦλα ποῦ τοῦ τύχαινε νὰ πάρῃ ἔτρεχε γελαστὸ στὴν μαννοῦλά του, νὰ τῆς δώσῃ τὸ νόμισμα γιὰ νὰ πάρουν ἀπόψε τοῦλάχιστον ψωμάκι «καὶ νὰ μὴν κοιμηθῇ πάλιν μὲ φιλάκια.» Κι' ἐκείνη ζάρωνε τὸ πρόσωπό της — γιὰ λίγο — σὲ χαμόγελο, διώχνοντας τὴν πίκρα, τ' ἀγκάλιαζε καὶ τὸ φιλοῦσε στὰξεπλεγμένα κοκκινόξανθα μαλλιάκια του, ἐνῶ τὰ ἔβρεχε μὲ κρυσταλλένια δάκρυα.

• •

Ἐβγαίναν ὅλος πειδὸ ὁ κόσμος Χριστουγεννιάτικος καὶ χαρούμενος.

Τὰ μάτια τοῦ κοριτσιοῦ τράβηξε μιὰ κυρία, πλούσια καὶ φαντακτερὰ ντυμένη. Φυσικὰ στὸν κόσμον τὸ φαντακτερὸ πάντα ἐλκύει ὄλων τὰ μάτια. Καὶ ἄπλωσε τὸ χεράκι του. Ἐκείνη στὴν ἀρχὴ δὲν θέλησε νὰ προσέξῃ, μὰ στὴν ἐπιμονὴ τοῦ μικροῦ ἔκοψε τὴν φλυαρία της καὶ τὸ ἔδιωξε λέγοντάς το :

— Πᾶνε στὴν μάννα σου, βρωμοκόριτσο μάθαιτε πειδὸ. Κι' ἐκεῖνο χώθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας του κλαμμένο.

Δὲν ἤξεύρωσε πειδὸ κακία ἔσπρωξε τὴν «μεγάλην κυρίαν» στὰ μισαρὰ αὐτὰ λόγια, ὁ τρόπος της ὅμως μ' ἔκαμε νὰ καταλάβω ὅτι δὲν ἐγεννήθηκε πλούσια ἀλλ' ἡ τύχη, μιὰ περίστασις τὴν ἔφερε ἀπότομα ἀπ' τὴν πτώχεια στὰ πλούτη, ὅπως μ' ἔκαμαν νὰ καταλάβω οἱ τρόποι τῆς δυστυχισμένης καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ζάρωμά της στῆς ἐκκλησιᾶς τὴν θύρα, ὅτι ἦταν μιὰ φορὰ καὶ αὐτὴ πλούσια.

• •

Μὴ σᾶς φανῇ παράδοξο τὸ σκίτσο μου αὐτό. Ἀνάμεσα στὴν «ὑψηλὴ κοινωνία» ὅπως λέγουμε τὴν ἀριστοκρατία, ὑπάρχουν πλούσιοι ποῦ δὲν γεννήθηκαν μέσα σὲ πλούτη, παρὰ μέσα σὲ πτώχεια ἢ καὶ καλλίτερη κατάστασις καὶ ποῦ ὕστερα ἀπὸ μιὰ εὐνοια τῆς τύχης, γέννηκαν μεγάλοι, τρανοί, πλούσιοι, (εὐεργέται μεγάλοι γιὰ τὴν δόξα). Αὐτοὶ καμμιὰ φορὰ ξεχνοῦν τὴν παληὰ τους ζωὴ. Ἡ πλούσια καὶ πολυποικίλη ζωὴ τους σκεπάζει μὲ τὸν πυκνὸ πέπλο τῆς λήθης τὰ περασμένα. Κι' ὅταν ἀντικρῦσουν ἐκείνοὺς ποῦ θὰ τοὺς θυμίσουν τὴν παληὰ τους δυστυχία, μ' ἀποστροφὴ, μ' ἀγέρωχη ὑπερηφάνεια, ἀδιάντροπα, μισαρὰ γυρνοῦν τὸ πρόσωπό τους, ἀντὶ νὰ θυσιασθοῦν, μὲ κάθε τρόπο νὰ παρηγορήσουν, ν' ἀνακουφίσουν τῆς πτώχειας τοὺς καταδικασμένους. Ξέχνουν πῶς Ἄφθαστος σὲ καλωσύνη τιμωρεῖ ἀλύπητα τοὺς ὑπερηφάνους, τοὺς ἀνικάνους γιὰ ἐκεῖνα ποῦ τοὺς χάρισε· πῶς μπορεῖ ἄξαφνα νὰ τοὺς κατακρεμίσῃ ἀπ' τὴν ὑψηλὴ κορυφὴ ποῦ ἀνέβηκαν μὲ τὰ πλούτη καὶ νὰ τοὺς ρίξῃ κάτω στῆς ἐκκλησιᾶς τὰ σκαλιὰ, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ βλέπουν τὴν κορυφὴ ποῦ ἔπεσαν, ὅπως καὶ ἡ πτωχὴ μὲ τὸ μικρὸ της κοριτσάκι, ποῦ ἐκεῖ κουβαριασμένη ζητιάνευε...

Θὰ νοιώσουν τότε τὰ πτωχικὰ Χριστούγεννα.

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΣΚΥΛΟΥ

Ἀφεύκτως θὰ ἐπάγωναν καὶ αὐταὶ αἱ ρίζαι τῶν φυτῶν, ἐὰν δὲν ἐφρόντισεν ἡ φύσις νὰ σκεπάσῃ τὴν γῆν μὲ παχὺ-παχὺ στρώμα χιόνος. Σπανίως κάμνει τόσον κρύο στὰ μέρη μας. Ἦτο κάτι ἀφάνταστον. Τὸ θερμομέτρον εἶχε καταβεῖ εἰς τοὺς 15^ο ὑπὸ τὸ μηδέν. Καὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῷα ἦσαν κρυμμένοι μέσα εἰς τὰς ζεστὰς-ζεστὰς φωλίτσας τῶν καὶ μόλις ἐξεμυτοῦσαν ἀπὸ καμμίαν τρυπίτσα διὰ νὰ ἰδοῦν μὲ ἀπόγνωσιν τί γίνεται ἔξω.

Μόνον οἱ κόρακες, πλήθος, ἑκατοντάδες σύννεφα, ἐπετοῦσαν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ ἓνα μεγάλο πλάτανο καὶ κτυποῦσαν τὰ πτερά των καὶ ἀκόνιζαν τὰ ράμφη των καὶ ἐξέσχίζαν τὸν κόσμον μὲ τὰς κρυγὰς των μὲ τὰ ἀτελεύτητα καὶ ἀπαίσια κρι-κρι ὡσὰν νὰ ξεφώνιζαν τὴν πείναν των μὲ φρικτὸν παράπονον στὴν κοινὴν μητέρα μας, φύσιν ποῦ τοὺς ἐπλασε τόσον ἀδικημένους αὐτοὺς, ἀλλ' ἀνωφελῶς.

Ἡ χιονοσκεπασμένη φύσις ὁμοιάζει ἀπαράλλακτα μὲ τὴν ἀνθρωπίνην καρδιά, τὴν ὁποίαν περιεκάλυψεν ἡ νέκρα τῆς πορώσεως ἀπὸ παντοῦ καὶ δὲν ἀφίνει νὰ εὔρη μέσα τῆς ἀπήχησιν τὸ θρηνηῶδες παράπονον τῶν πασχόντων ὁμοίων μας.

Στρυμώγμένος σὲ μιὰ κωχίτσα ὁ Κουτζουρικός, ὁ σκύλος τοῦ δρόμου, ἔχωνε τὸ ρύγχος βαθειὰ-βαθειὰ μέσα στὰ σκέλη του, κάτω ἀπ' τὴ ζεστὴ κοιλίτσα του καὶ τρεμολογοῦσε ὀλόκληρος.

—Ὡ δὲν τραβιέται πλέον αὐτό, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. Πρέπει πλέον νὰ κτίσω σπίτι. Μόλις ἔλθῃ τὸ καλοκαῖρι ἀφεύκτως θὰ κτίσω ἓνα. Τί χρειάζεται καλέ! Μήπως θὰ κτίσω κανένα παλάτι. Ποσοῦτσικος εἶμαι; ἓνα σπίτιάκι, μιὰ τρυπίτσα, τίποτε τίποτε περισσότερον. Καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ τρέμῃ σύσσωμος ἀλλὰ τὸν ἠνόχλουν ὑπερβολικὰ αἱ κριανγαὶ τῶν κοράκων. Ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν του, ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τῶν κοράκων καὶ ἀφοῦ ἐξέβαλε μισοπνιγμένην ὕλακην ἐκουλουριάσθη καὶ πάλιν σφικτὰ σφικτὰ καὶ ἐξηκολούθησε τὸν μονόλογόν του.

—Κι' αὐτοὶ οἱ κόρακες! φωναίζουν φωναίζουν. Τὸν κακὸ σας! Κρυώνετε, αἱ; Ποιὸς σὰς εἶπε παρακαλῶ νὰ μὴ κτίσετε

φωλιά; Τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ ἔχουν κατασκηνώσεις, ποῦ εἶναι αἱ ἰδικαὶ σας ἀλλὰ θὰ πῆτε πῶς δὲν ἔκτισα καὶ ἐγώ. Μήπως ὅμως μ' ἄφηνε ὁ Στέφος τὸ μπακαλάκι τῆς γειτονιάς; Τί τρελλὰ παιχνίδια! τί τρεχιά! τί πηδήματα! Μιὰ ἡμέρα μάλιστα μὲ φόρεσε καὶ κολάρο κι' ἔσκανε ὁ κόσμος στὰ γέλοια. Ὁ ἄλλος πάλιν ὁ Νίκος τῆς Μαμμῆς ποῦ ἔβαιψε τότε τὴν οὐρά μου μὲ τὴν μελάνη του. Τί γέλοια ἐκείνην τὴν ἡμέρα! Καὶ τί θρίαμβος! ὅλα τὰ παιδιά τοῦ σχολείου ἐβγήκαν ἔξω εἰς τὸν δρόμον καὶ δόστου ἐγὼ καμάρι καὶ δόστου τακλάδες. Ἄλλὰ νὰ ἔξαφνα ὁ δάσκαλος μὲ μιὰ θεόρατη βέργα καὶ μᾶς στρώνει ὄλους στὸ ξύλο . . . ὦφ! κρὰ-κρὰ σκάστε πειὰ! Σπίτι, σπίτι νὰ κάνετε ἄχ, μόλις ἔλθῃ τὸ καλοκαῖρι . . . ἄς γυρίσω καὶ στὸ ἄλλο μέρος . . . ἄχ, κρῦο πάγωσα . . . μόλις ἔλθῃ τὸ καλοκαῖρι, ἄ δὲν γελοιοῦμαι πλέον. Φίλε μου Νίκο, φίλε Στέφο, πολὺ καλὰ τὰ παιχνίδια σας, ὁμολογῶ ὅτι εἶναι τοῦ γούστου μου, τρελλαινουμε μάλιστα δι' αὐτὰ ἀλλὰ . . . ἄ, σκάστε πειὰ κρὰ-κρὰ μᾶς πεθάνετε βρωμοκόρακες. Κρυώνετε, πολὺ καλὰ τὸ καταλάβαμε κι' ἄλλοι κρυώνουν! ὦχ πάγωσα . . . μάλιστα φίλοι μου πολὺ καλὰ τὰ παιχνιδάκια σας, ἀλλὰ δὲν γελοιοῦμαι πλέον, μόλις ἔλθῃ τὸ καλοκαῖρι θὰ κτίσω ἓνα σπίτι ποῦ θὰ εἶναι φῆνα.

Ἦλθε τὸ καλοκαῖρι ὁ Κουτζουρικός τρέχει τρισευτυχισμένος μὲ τοὺς φίλους του ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ. Μίαν ἡμέραν κατὰ τὸ μεσημέρι, ἐκεῖ ποῦ ἦτο ἐξηλωμένος φαρδὺς πλατὺς στὸν ἥλιον, ἐνεθυμήθη αἴφνης ὅτι εἶναι ἴσως ἀνάγκη νὰ κτίσῃ σπίτι διὰ τὸν χειμῶνα, ἀλλὰ πρὸς τί ἐσκέφθη, ἄσχημα εἶμαι ἔτσι, τί ἄλλο καλλίτερο σπίτι ἀπ' αὐτὸ θέλω. Νὰ ἰδέτε ὄλος ὁ κόσμος σπίτι μου εἶναι. Καὶ κλισθηκε καὶ τεντώθηκε καὶ ἄπλωσε τὰ χέρια στὴν ἀνατολὴ καὶ τὰ πόδια στὴ δύση.

(Κατὰ τὸ παραμῦθον)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Διὰ τὸν κ. Ε. Μεριᾶν.

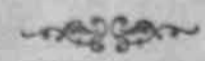
Ἐμάθομεν παρὰ πολλῶν τὰς προσωπικὰς καθ' ἡμῶν καὶ κατὰ τῆς ἐπιθεωρήσεώς μας ἀδικαιολογήτους κακολογίας σας διότι νομίζετε ἴσως ὅτι συνετελέσαμεν νὰ **μαυρισθῆτε** κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῆς ἐφορείας. Μάλιστα δὲ κατὰ τὸν βαρβαρότερον καὶ ἀναξιοπρεπέστερον τρόπον ἐνοεῖται νὰ μᾶς ὑβρίζετε.

Μάθετε ὅμως, ὅτι εἶναι ὁ Γαλατᾶς ποῦ δὲν σὰς θέλει ὡς ἔφορον πεισθεὶς ἀπὸ τὴν κοινωφελῆ (!!!) σας δρᾶσιν ὡς ἐπιτρόπου τοῦ Ἁγ. Νικολάου. Ὅπου τῆ ὑψηλῆ συνεργασίᾳ τοῦ παρανόμως παρακαθημένου σας συνεπιτρόπου ὑπαλλήλου τῶν Καταστημάτων κ. Ν. Καρατζᾶ ἐπαύσατε ἀνεξελέγκτως ὑπαλλήλους διὰ νὰ διορίσεται συγγενεῖς καὶ **παρακουμπάρους** σας μὲ τριπλασίους καὶ πενταπλασίους μισθοὺς. Βεβαίως δὲν πονεῖ δι' αὐτὸ ἡ τσέπη σας, ἀλλὰ τὸ **παγκάρι** τὸ ὁποῖον ἐνομίσατε τιμάριον σας διὰ νὰ στεγάσετε τοὺς δικούς σας. Σὰς προκαλοῦμεν, λοιπόν, εἰς συζήτησιν καὶ δημοσίαν ἐὰν θέλετε. Ἐὰν ὅμως ἀποφύγετε καὶ ἐξακολουθεῖτε ἐντὸς τῶν τεσσάρων τοίχων τοῦ ἐπιτροπικοῦ νὰ μᾶς ὑβρίζετε ἐν ἀπουσίᾳ μας καὶ νὰ κακολογεῖτε τότε θὰ σὰς χαρακτηρίσωμεν ὡς ἀνανδρον, βάρβαρον, κακολόγον καὶ φοβούμενον μὴ ἡ δημοσία καὶ εἰλικρινῆς συζήτησις ἀποφέρει ἀποκαλύψεις.

Πάντοτε πρόθυμος
Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

*

Υ. Γ. Τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐμάθομεν, ὅτι κατόπιν ἀτρητῶν κόπων καὶ προσπαθειῶν κατορθώσατε νὰ διορισθῆτε ἐξ ὀφφικίου ἔφορος τοῦ Γαλατᾶ τρομάξαμε πῶς δεχθήκατε ἔτσι, εὐκολα σεῖς ὁ ὁποῖος ἐκάματε τρεῖς μῆνας τόσα νάζια διὰ νὰ δεχθῆτε τὸ ἐπιτροπιλῆκι τοῦ Ἁγ. Νικολάου. «Κάποιον λάκκον ἔχει ἡ φάδα» καὶ θὰ ἐπανέλθωμεν ἐξ ἀνάγκης ἐπὶ τοῦ ζητήματος.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Maurice Yiosqay

ΕΡΜΟ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ!

(Χριστουγεννιάτικο διήγημα)

Ὁ πατέρας του ἦταν ναυτικός. Μιά μέρα ποῦ μάζευε τὰ σχοινιά ἔπεσε στή θάλασσα κι' ἐπνίγηκε.

Τοῦ ἔμεινε ἡ μάννα του, φτωχή πλύστρα· ἀλλά κι' αὐτὴ ἐπειδὴ ἐργαζόταν μέρα νύχτα ἀρρώστησε ἀπὸ κακοήθη πυρετὸν καὶ πέθανε.

Μιὰν αὐγὴ ἀπάνω σ' ἓνα ξυλοκρέββατο φτωχικὸ τριγυρισμένο ἀπὸ γυναικοῦλες περίεργες καὶ κόσμο πολὺ ἐπῆγαν καὶ τὴ μάννα στὸν τάφο.

Κι' ἔτσι τὸ παιδί, σὲ ἡλικία πέντε μονάχα χρόνων, βρέθηκε ἔρμος στὸν κόσμο!

Ὅταν πῆγαιναν τὴ μάννα του στὸ Κοιμητήριον, τὸ παιδί ἐρώτησε ἐκείνους π' ἀκολουθοῦσαν:

— Ποιὸς θὰ μὲ λέγῃ τώρα «χρυσὸ μου παιδί»; Ποιὸς θὰ μοῦ δίνῃ ψωμί; Ποιὸς θὰ φροντίσῃ νὰ μοῦ πλύνῃ τὰ ροῦχά μου σὰν λερωθοῦν; Ποιὸς θὰ μὲ σφιγγῇ πάλι μὲ πάθος στὴν ἀγκαλιά του; Ποιὸς θὰ μὲ περιποιηθῇ ἂν ἀρρωστήσω;

Οἱ γείτονες ἔφυγαν στὴν ἐργασίαν των ἄλλοι ἐδῶ, ἄλλοι ἐκεῖ. Μερικοί, τκληροὶ αὐτοί, βλέποντες τὸ μικρὸ στὸ κατωφλι τῆς θύρας των δειλὸ καὶ τρομασμένο:

— Τί θές — τὸ ρωτοῦν — τί γυρεύεις ἐδῶ; Φύγε ἀμέσως...

Ὁ μικρὸς ὑπήκουσε, βγήκε στὸ δρόμον. Κανένα ὅμως δὲν γνώριζε.

Ἐστάθη στὴν πρώτη γωνία καὶ ἔμεινε ἀκίνητος καὶ ἡσυχος.

Ἐκύτταζε ἀτενῶς τοὺς διαβάτας, μήπως διακρίνῃ κανένα φιλικὸν πρόσωπον, κανένα ποῦ νὰ μοιάζῃ μὲ τὸν πατέρα του καὶ τὴν μάννα του, εἰς τὸν ὅποιον ν' ἀποτανθῇ.

Πολλοὶ περνοῦσαν ἀπὸ ἐκεῖ. Ἄλλ' ὅλοι διαβαίνουν γρήγορα καὶ κανένας δὲν ἐπρόσεχε στὸ δύστυχο πλάσμα, στὸν ἀπόκληρον αὐτὸν τῆς τύχης.

Καὶ ὁ δύστυχος μικρὸς θὰ πέθαινε βέβαια τὴ νύχτα ἀπὸ τὴν πείνα, ἂν ἴσως μία γρηῃ καλὴ ποῦ πωλοῦσε καρπούς ἐκεῖ στὴ γωνία δὲν τὸ ἐλυπεῖτο.

Ἐκύτταζε ἡ καλὴ γρηῃ γιὰ πολὺ τὸ δύστυχο αὐτὸ γιὰ νὰ μπορέσῃ ν' ἀνακα-

λύψῃ τὴν αἰτία, γιὰ τὴν ὁποίαν ἔμενον ἐκεῖ στὴ γωνία ἀκίνητος καὶ μὲ βλέμμα τρομασμένο.

Μήπως ἐπεθύμει τοὺς καρπούς τῆς; Ἄφοῦ ἐνύκτωσεν, ἐπειδὴ ἔβλεπεν ὅτι τὸ μικρὸ δὲν ἐκινεῖτο ἀπὸ ἐκεῖ, τὸ ἐλυπήθη.

— Αἶ, τοῦ εἶπε, πέρνοντας ἀπὸ ἓνα κανίστρι ἓνα μῆλο, αἶ, μικρέ, πάρε αὐτὸ τὸ μῆλο καὶ τρέχα γρήγορα στὸ σπητι σου.

Τὸ παιδί συνειθισμένο νὰ ὑπακούῃ, ἐπῆρε τὸ μῆλο καὶ ἔτρεξε στὸ σπητι ποῦ ἄλλη φορὰ ἔμεναν.

Βαθειὸ σκοτάδι ἐβασίλευε, ὅλες ἡ πόρτες ἦσαν κλειστές.

Τὸ μικρὸ ὄρφανὸ ἄρχισε νὰ κλαίῃ σκεπτόμενον ὅτι δὲν βρισκόταν στὴ μεγάλη ἐκείνη χώρα ἓνα σπητι, μία γωνία ποῦ νὰ μπορέσῃ ν' ἀναπαύσῃ τὸ κουρασμένο μικρὸ κορμάκι του, ὅτι κανένας δὲν τὸ περίμενε τὸ φτωχὸ, ὅτι κανένας δὲν θὰ τὸ ἐβάζε ἀπάνω στὸ μικρὸ του κρεβάτι ν' ἀναπαυθῇ.

Ἐσύρθη μέσα πρὸς πυλῶνα μιᾶς θύρας ἐκάθησε κατὰ χάμα, μαζεύθηκε σὲ μία γωνία καὶ μὲ κλάμματα ἀποκοιμήθηκε. Ἀπάνω στὸν ὑπνὸς του πολλὰς φορές ἐξάπλωσε τὰ μικρὰ του χεράκια ἀπάνω στὴν πλάκα ποῦ ἐπάγωνε τὸ τρυφερὸ του κορμί φωνάζοντας:

— Μαννοῦλά μου, γλυκειά μου μάννα.

Πολλὰς φορές τὸ ζύπνησε τὸ δύστυχο ἡ παγερὴ τοῦ βορρηᾶ πνοῆ καὶ στενάζοντας ἐγύριζε ἀπάνω στὴν κρυερὴ στρωμνὴ του.

**

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ἐζήτησε πάλι τὴν ἴδια γρηῃ ποῦ πωλοῦσε καρπούς, ἡ ὁποία ἐπειδὴ τὸν ἔβλεπε χλωμὸν καὶ λυπημένον τοῦ ἔδινε τὰ περισσεύματα τοῦ φαγητοῦ τῆς.

Καὶ τὴν τρίτην καὶ τὴν τετάρτην ἡμέραν εἶδε τὴν καλὴ γρηῃ.

Ἄλλὰ τὴν πέμπτην ἡμέραν τοῦ κάκου τὴν ἐπερίμενε στὴν ἴδια θέσι.

Μεγάλῃ κίνησις ἦταν στὸ δρόμον γύρω. Ὁ ὄρφανὸς ἐγύρευσε πληροφορίας ἀπὸ ἓνα σακάτι, γιὰτὶ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ μιλῆσῃ τοὺς πλουσίους.

— Σήμερα εἶναι γιορτὴ, δὲν θὰ ἔλθῃ ἐδῶ σήμερα γιὰ νὰ πωλήσῃ.

— Ἄλλὰ τί γιορτὴ εἶναι λοιπὸν σήμερα;

— Σήμερα ἐγεννήθη ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Γιὰ κύττα πηγαίνουν στὴν Ἐκκλησίαν!

— Ἐκεῖ ποῦ μπαίνουν τόσοι θ' ἀφήσουν βέβαια κι' ἐμέ, ἐσκέφθη τ' ὄρφανό.

Καὶ ἦταν ἀνεκδιήγητη ἡ χαρὰ ποῦ αἰσθάνθηκε βλέποντας πῶς κανεὶς δὲν τὸν ἔδιωχνε ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ ὠραιότερον καὶ μεγαλύτερον ἀπὸ ὅλα παλάτι, ὅτι κανεὶς δὲν τὸν ἐφοβέριζε, ὅτι δὲν τοῦ ἔλεγαν τέλος πάντων:

— Τί γυρεύεις ἐδῶ ἐσύ, παληόπαιδο.

Καὶ μποροῦσε τέλος νὰ μένῃ ἐκεῖ γιὰ νὰ θαυμάσῃ τ' ὠραῖο τραγουδίσμα, μέσα στὲς κυρίες ποῦ ἦσαν ντυμένες μὲ τόση μεγαλοπρέπεια.

Ἄφοῦ ἐτελείωσεν ἡ ψαλμοψαλμία καὶ ἡ μουσική, ἀνέβηκε στὸν ἀμβωνά ἓνας παπᾶς καὶ εἶπε μὲ δυνατὴ φωνὴ τόσα ὠραῖα πράγματα.

Καὶ εἶπεν ὁ παπᾶς ὅτι τὸ παιδίον Ἰησοῦς εἶχε γεννηθῆ μέσα σὲ μιὰ φάτνη μεταξὺ βοσκῶν, ὅτι εἶχε ζήσει θάνατον φτωχοῦ ὁ Ἰησοῦς καὶ ὅτι ἀγαποῦσε τὰ παιδία...

Ποτὲ δὲν θὰ ἐκουράζετο ν' ἀκούῃ τὰ λόγια τοῦ ἀγαθοῦ ἱεροκήρυκος.

Ἔως τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποῦ ἔκλεισαν τὲς πόρτες τῆς ἐκκλησίας, ἔμεινον ἐκεῖ, ἀλλὰ ἔπειτα ἔπρεπε νὰ βγῇ καὶ βρέθηκε πάλι ἔρμος στὸ δρόμον μὲ μόνον σύντροφο τὸν ἀγέρα καὶ τὸ κρῦον.

Μέσα ἀπὸ τὰ παράθυρα τὸ βλέμμα του ἐχύνετο στὲς σάλες τῶν μεγαλοπρεπῶν μεγάρων.

Ὁμορφες ἀμαξες διέτρεχον τὸν δρόμον στὲς βιτρίνες τῶν καταστημάτων ἐφαίνοντο μικρὰ χριστουγεννιάτικα δένδρα μὲ πλῆθος κεριῶν, καὶ κούνιες μικρὲς ποῦ μέσα ἐκοιμάτο τὸ παιδίον Ἰησοῦς.

Ὁ μικρὸς ἀπόκληρος τῆς τύχης ἐστεκόταν θαμβωμένος καὶ ἐκύτταζε τὲς ὠραῖες βιτρίνες.

Κυρίες καὶ κύριοι γαντοφορεμένοι, μὲ βαρεῖα πανωφόρια, γελαστοὶ ἔμβαιναν στὰ καταστήματα γιὰ ν' ἀγοράσουν παιγνίδια, ζαχαρωτά, κουκλές γιὰ τὰ μικρά των.

— Εἶναι πολὺ ὁμορφῆ, Χριστέ μου, ἡ ἡμέρα τῆς γεννήσεώς σου, ἔλεγε τὸ παιδίον.

Ἄλλ' ἦταν πολὺ κρυερὴ ἡ Δεκεμβριτικὴ ἐκείνη βραδεῖα.

Εὐτυχισμένα τὰ παιδία ἐκεῖνα ποῦ ἀκοῦν τὸν ἀγέρα νὰ μουγκρίζῃ καθισμένα

γύρω από τή θερμάστρα και γεμάτα από μητρικά χάρδια!

**

Τὸ πτωχὸ ἔρμο παιδί ἐγύρισε σιμὰ στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς, ἐκάθησεν ἀπάνω στὰ μαρμάρινα σκλαλιά και δέ- νοντας τὰ χέρια του προσευχήθηκε:

— Ἀγαθὲ Χριστέ, ἐσὺ ποῦ τόσον ἀγα- πᾶς τὰ παιδιά, ἀν ἀγαπᾶς και ἐμένα τὸ δυστυχισμένο πλάσμα, πάρε με ἐκεῖ ψη- λὰ μαζὺ σου!

Και ὁ Χριστὸς ἀκουσε τὴν παράκλησι τοῦ μικροῦ, ποῦ ἀπεκοιμήθη σιμὰ στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς και ἐξύπνησε... στὸν οὐρανό, κοντὰ στὸν θρόνον τοῦ Ἐψίστου, στὸ πλάι Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ποτὲ κανένα δὲν ἐγκαταλείπει.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

(Χαρισμένο στὴν κρυφὴ μου ἀγάπη).

Γεννιέται στὴν ἀσήμαντη φάτνη τὸ Μεγάλο Παιδί τοῦ κόσμου «ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ» ποῦ θὰ σώσῃ τοὺς ἀσώτους ἀν-θρώπους.

Χριστοῦγεννα γιὰ ἔλους μας και γιὰ μένα διπλὰ χαρμόσυνη ἡμέρα. Γεννήθηκε ὁ Χριστὸς και σκόρπισε τὴν χαρὰ εἰς ἔλους και σὲ μᾶς ἀγάπη μου, διπλὴ χα- ρὰ γιὰ τὴν ἑνωσί μας τὴν αἰώνια, ποῦ ὑποσχεθήκαμε τρέμοντας σφικτὰ ἀγκα- λιασμένοι.

Μὴ φοβάσαι, μὴν τρέμεις ἀκόμη, δὲν κάμαμε κανένα, μὰ κανένα κακὸ σὰν σ' ἓνα δυνατὸ σφίξιμο τῶν χειλιῶν μας ἀν- ταλλάξαμε μιὰ δύναμιν αἰωνίας ἐνώσεως. Ὅχι, μὴν τρομάζῃς, δὲν κλέψαμε τίποτα ξένο, ἀπηγορευμένο. Γιατί δὲν ἦταν ἀνομο τὸ φιλί μας ἀφοῦ μέσα μας καιεῖ τόση μεγάλη ἀσβεστη φλόγα, ἀφοῦ με

τόσες γερὲς ἀλυσσίδες δεθήκαμε. Εἶναι συγχωρεμένο ἀπ' τὸν Χριστὸν ποῦ γεν- νήθηκε. Γιατί κι' αὐτὸ ἀφοῦ γεννήθηκε ἀπὸ τόσην λατρεία και τόσην ἀληθινὴ ἀγάπη πιστὴ εἶναι ἀπόδοσις τιμῆς σὲ μιὰ θρησκεία. Εἶναι τῆς Ἀγάπης ἡ λα- τρεία θρησκεία ἀληθινὴ και μεγάλη. Μὴ φοβάσαι ἀφοῦ εἴμεθα πιστοὶ μιᾶς θρησκείας ἀληθινῆς στὸν κόσμον.

Φθάνει πειὰ ξέχασε τῆς τρεμοῦλες και τὸν πόνο τῆς στιγμῆς σου φοβισμένος κι' ἐγὼ ἀγάλια-ἀγάλια σὲ πλησίασα μαγευ- μένος ἀπὸ τὴν ὠραιότητα σου, μεθυσμέ- νος ἀπ' τὴν ἀγάπη μας και τρέμοντας σὰν κλέφτης, πέρασα τὸ χέρι μου στὸ λαιμό σου και σὰν ἔγυρα ἀκυβέρνητο τὸ γλυκό σου πρόσωπο ἐπάνω μου — ναί, δὲν μποροῦσες πειὰ νάχῃς δύναμι νὰ κυ- βερνηθῇς ἀφοῦ κι' ἐσὺ ὑπόφερες ἀπ' τὴν μεγάλη τρικυμία τῆς ἀγάπης— σ' ἀγκά- λιασα τότε κ' ἐσφιξα τὰ χεῖλη μου ἐπά- νω στὰ δικά σου γιὰ νὰ ρουπήξω ἄλην τὴν τριανταφυλλένια παρθενιά τους, νὰ πάρω τὴν γλυκειὰ πάχνη τους γιὰ πρῶτο τῆς ἀγάπης μας φιλί.

Χριστουγεννιάτικο και πρῶτό μας φιλί. Θυμήσου πάντα τὴν τρεμοῦλά του, τὸν φόβον, τὴν γλύκα του — ὦ, τὴν μαγευ- μένη του γλύκα — τὸν ἀξέχαστε πόνο του, τὴν ὠραιότητά του.

Θυμήσου πάντα τὰ Χριστοῦγεννά μας. Τὴν κρυφὴ μας ἀρραβώνα.

Μὰ μὴ λυπιέσαι, μὴ πονεῖς, μὴν τρέ- μεις ἀκόμη ἀγάπη μου τὸ φιλί μας δὲν ἦταν κλεμμένο, ἦταν νόμιμο. Ἦταν συγ- χώρεσις, ἀνταλλαγὴ αἰωνίου και ἀμοι- θαίου ἔρκου, ἀγία μετάληψις, ποῦ διατάσ- σει ἡ ἀληθινὴ μεγάλη θρησκεία τῆς Ἀγάπης.

Νὰ θυμάσαι πάντα τὸ πρῶτό μας φιλί σὰν θὰ γιορτάζῃς τὰ Χριστοῦγεννα.

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

Ἡ «ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ» ἐν Σμύρῃ

Ἀνταποκριτῆς τῆς ἡμετέρας ἐπιθεωρή- σιως ἐν Σμύρῃ εἶναι ὁ κ. Δ. Γ. Μιλᾶνος, δι' ὃ παρακαλοῦμεν τοὺς σμυρναῖους διὰ πᾶν τὸ ἀφορὸν τὴν «Νέαν Γενεάν» νὰ ἀπειθύνονται εἰς αὐτόν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΚΑΣΤΑΝΑ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

— Αἶ, γυναῖκα! πεντάρια δὲν ἔβγαλα και σήμερα ἡ τέχνη μου δὲν ἔχει πιά πέρασι τὰ μπράτσα μου δὲν βαστοῦν στὸ σκιάψιμο τὶ διάβολο θὰ γίνωμε!... κι' ἐγὼ δὲν ξέ- ρω. Κάθεται σταυρόνει τὰ χέργια και κρε- μάει τὸ κεφάλι του κάτω. Ἡ γυναῖκά του σηκόνεται, βάζει τὰ χέργια στὴ μέση και σηκόνει τὸ κεφάλι της ἀπάνω.

— Δὲν ντρέπεσαι, δὲν ντρέπεσαι, ἄνδρας ἴσα μ' ἐκεῖ πάνω και νὰ εἶσαι ἔτσι δειλός!..

— Πῆς λοιπὸν ἐσὺ τί θῆς νὰ κάμω.

— Φουβοῦ ἔχομε, λίγα κάρβουνα σκου- πίζομε τὸ καρβουναργιὸ τὰ οἰκονομάμε, νὰ σοῦ δώσω και τὰ δυὸ εἰκοσιπενταράκια, τὰ μαυτυριάτικα, ποῦ ἔχω φυλαγμένα, ν' ἀγο- ράσῃς μερικὰ κάστανα και νὰ καθίσης σὲ μιὰ γωνιά νὰ τὰ ψήνῃς και νὰ τὰ πουλῆς. Ἐγὼ θὰ σοῦ διαλέξω θέσι.

«Κάστανα καλοψημένα! Κάστανα κρη- τικά!» Ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ καστανᾶ... Δὲν τοῦμεινε κάστανον γιὰ μαρτυριά· ἔβγαλε τρεῖς δραχμῆς Πῆρε δυὸ ψωμιά, λίγο τυρί, λίγα σταφύλια και πῆγε τῆς γυναῖκας του δῶρο ἓνα μαντήλι ἀπ' τὰ πρῶτά του τὰ κέρδη. Και τὸ κεφάλαιο γιὰ κεφάλαιο.

«Κάστανα καλοψημένα, κρητικά». Ἀκού- στηκε πάλι ἡ φωνὴ του και τὴν ἄλλη τὴν τὴν ἡμέρα. Μὰ τὴν ἴδια τὴν στιγμὴ ἀκού- στη ἀπ' ἀντίκρου μιὰ ἄλλη βροντώτερη φωνή:

«Ἐδῶ εἶνε τὰ καλὰ τὰ κάστανα! μὴ παίρνετε τὰ σσακῶνικα!... Ἄλλος πρᾶμ- μα! Ἄλλος πρᾶμμα!»

Ἦταν ἓνας πρῶην στραγαλατζῆς, ὁ ὁποῖος ἐφοβήθη μήπως ὁ καστανᾶς μας πλουτίσῃ και τοποθετήθῃ ἀνρίκρου του.

Τὸ βράδυ ἡ γυναῖκά του περίμενε τὸν καστανᾶ στὴν πόρτα με τὸ γέλοιο στὸ στό- μα, ἀλλὰ τὸν εἶδε και ἐρχόντανε με κρεμα- σμένα μούτρα! Μόλις εἶχε βγάλῃ τρεῖς δεκάρες μισὸ ψωμί.

Διηγεῖται στὴ γυναῖκά του τὴ συμ- φορὰ τους.

Κάθεται πάλι, σταυρόνει τὰ χέργια και κρεμάει τὸ κεφάλι του κάτω.

Ἡ γυναῖκά του σηκόνεται πάλι, βάζει

τὰ χέρια στή μέση καὶ σηκώνει τὸ κεφάλι της ἄπάνω.

— Δὲν τρέπεται, δὲν τρέπεται ἄντρας ἴσα μ' ἐκεῖ πάνω, νὰ εἶσαι ἔτσι δειλός!..

— Πὲς λοιπὸν ἐσὺ τί θὲς νὰ κάμω!

— Νὰ σοῦ εἰπῶ ν' ἀλλάξης θέσι δὲ στὸ λέω, θὰ βρεθῆ ἄλλος νὰ σοῦ κάμῃ τὸ ἴδιο· νὰ σοῦ πῶ νὰ τὰ βάλῃς μὲ τὸ στραγαλατζῆ δὲ στὸ λέω· μπορεῖ νὰ τὸν δείρῃς, μπορεῖ καὶ νὰ σὲ δείρῃ, μὰ στὰ σίγουρα θὰ σὲ βάλουν μεσα 24 ὥρες· τότε τί θὰ φᾶμε: Τούτη τὴ φορὰ ὅ,τι θὰ γίνῃ θὰ τὸ κάνω ἐγώ. Τὸ πρωὶ-πρωὶ νὰ πᾶς στὴ θέσι σου.

— Κάστανα γαλοψημένα, φωνάζει ὁ καστανᾶς.

— Ἐδῶ εἶνε τὰ καλὰ τὰ κάστανα, ξελαουγγιάζεται ὁ στραγαλατζῆς.

Μιὰ γυναῖκα τὸν πλησιάζει ἀπειλητικῆ:

— Πᾶρε τὰ παληοκάστανά σου καὶ νὰ πᾶς ἐκεῖ ποῦ νὰ μὴ σὲ βλέπουν τὰ μάτια μου!

— Μωρὸ ξεφορτώσου μ' ἀπ' ἐδῶ νὰ μὴ σὲ...

Δὲν πρόφθασε ν' ἀπαλειώσῃ τὴν φρασί του καὶ μιὰ κλωτσιὰ εἰτίναξε δέκα βήματα μακρυνὰ τὴ φουφοῦ.

Τὰ παιδιὰ καταγίνονται νὰ μαζεῦουν κάστανα καὶ ὁ στραγαλατζῆς τὰ ἀναμμένα κάρβουνα ἕνα-ἕνα, φουσκῶντας τὰ χέρια του οἱ διαβάται γελοῦν.

Ὁ καστανᾶς παρακολουθεῖ κατακίτρινος τὴν σκηνή· ὁ ἀστυφύλαξ περιορίζεται εἰς μικρὰς παρατηρήσεις πρὸς τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ ταχέως παρασύρεται ἀπὸ τὴν κοινὴν γνώμη καὶ στέλνει καὶ αὐτὸς τὸν στραγαλατζῆ στὸ διάβαλο.

Τὸ βράδυ πηγαίνει ὁ καστανᾶς στὸ σπῆτι του τὰς τρεῖς δραχμαῖς εἰς ψούνια καὶ μικρὸν περίσσευμα. Εἰς δὲ τὸ κεντρικὸν στραγαλατζίδικο στὸ Μοναστηράκι ἀκούεται ἡ ἐξῆς προτροπή:

— Μπρὲ σεῖς!! μὰ πάη κανεῖς σας καὶ κάτση ἀντίκρυ σ' ἕνα καστανᾶ, κοντὰ στὸ τάδε μαγαζὶ, γιατί ἔχει μιὰ διαβολογυναῖκα ποῦ κλωτσιάει τὴ φουφοῦ καὶ τὰ κάνει θάλασσα.

ΔΗΜ. Γ. ΚΑΜΗΟΥΡΟΓΛΟΥ

Ἐλεονώρα — Ζιγινία
Φροῦ-Φροῦ — Ζουζού

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Εἶνε ἡμέρα χαρμόσνη τούτη,
Ἐγεννήθη τοῦ κόσμου τὸ φῶς
χαίрет' ὅποιος μεγάλα ἔχει πλοῦτη
τραγουδάει καὶ χορεύει ὁ φτωχός

Τὰ παιδιὰ μ' ἀνυπόμονους κρότους
τὴν καινούρια ζητοῦν φορεσιά,
ποῦχαν φτιάσῃ νὰ ἴδουν στ' ὄνειρό τους
ποῦχε ἡ μάνα ἐτοιμάσῃ γι' αὐτά.

Χαίρονται ὅλοι—τὸ βλέπω—ἀλλ' ἐσβύστη
ἀπὸ κρῖνα παγωμένη πνοή
Σταῖς ψυχαῖς τῶν ἀνθρώπων ἡ πίστι
Κ' εἶνε τόρα ἡ χαρὰ τους τυφλή

Στὰ σκοτάδια τοῦ κόσμου μιὰ μέρα
πάλι ἐκείνη σὰν τᾶστρο ἄς φανῆ
Ποῦ τοὺς Μάγους ὠδήγησε πέρα
Νὰ λατρέψουν τὸ οὐράνιο παιδί

ΓΕΡΑΣ. ΜΑΡΚΟΡΑΣ

Ἡ «ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ» Εἰς τὴν ΠΟΛΙΝ ΜΑΣ

Ἡ «*Νέα Γενεά*» τὸ ἀντιτορπιλικόν, τοῦ ὁποῦ τοῦ ὄνομα ἔσχον κατὰ σύμπτωσιν τὴν ιδέαν οἱ ἐκδόται τῆς ἐπιθεωρήσεώς μας νὰ δώσουν εἰς αὐτὴν ὡς τίτλον ἀπὸ ἡμερῶν φιλοξενεῖται μεταξὺ τοῦ ξένου στόλου εἰς τὴν πόλιν μας. Καθῆκον μας ἐθεωρήσαμεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸ ἐν λόγῳ πολεμικὸν ὡς φερώνυμον καὶ μετέβημεν.

Ἐπὶ τοῦ πλοίου ἐτύχομεν ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς παρὰ τοῦ ὑπάρχου κ. **Θεοφανίδου** καὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ κ. **Ε. Κορτέσση**.

Μεταδίδομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας τὰς πληροφορίες ἄς ἐλάβομεν παρὰ τῶν ἀνωτέρω κ. κ. ὑποσχόμενοι νὰ προσφέρωμεν τὴν εἰκόνα τοῦ ἀντιτορπιλικοῦ, τοῦ ὁποῦ ὡς ἐκ τῆς ἐπικρατούσης κακοκαιρίας κατέστη ἀδύνατον νὰ φωτογραφησῶμεν.

Ἡ «*Νέα Γενεά*» εἶνε ἀντιτορπιλικὸν ἀνιχνευτικὸν δευτέρας τάξεως ἐκ τῶν διορηθέντων εἰς τὴν **Ἑλλάδα**, διὰ τῶν ἐθνικῶν χρημάτων τῶν συλλεγέντων ὑπὸ τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ **Σπύρου Μασούκα**. Ἐναυπηγήθη ἐν Γερμανίᾳ εἰς τὰ ναυπηγεῖα τοῦ Βουλκάν μετὸν «*Κεραυνόν*». Εἶνε δίγωνον, μετὰ δύο ἰστούς, τόννων 750, ἔχει 4 τηλεβόλα τῶν 0,88 συστήματος Κρούπ. δύο τορπιλοβλητικὸς σωλήνας, δύο μηχανὰς τουρπίνας καὶ ταχύτητα ἀρχικὴν 32 μιλλίων καὶ σταθερὰν 28 μιλλίων. ἔχει πλήρωμα ἐξ 102 ναυτῶν. Κυβερνήτην τὸν κ. **Δεμέστηκαν**, ὑπαρχον τὸν κ. **Μ. Θεοφανίδην**, δύο ἀξιωματικούς κ.κ. **Γ. Παγγάραν** καὶ **Ε. Κορτέσσην**. Εὐχαριστοῦντες διὰ τὴν ἐνθερμον ὑποδοχὴν καὶ τὰς ἐκδηλώσεις τῶν κ.κ. **Θεοφανίδου** καὶ **Κορτέσση**, εὐχόμεθα ὅπως συναντιθῶμεν ἐν εὐθετοτέρῳ χρόνῳ περισότερον χαρούμενοι. Ὅποτε, κατὰ τὴν μεγάλην αἰσιοδοξίαν τοῦ κ. **Κορτέσση**, θὰ εἶμεθα πρὸ τετελεσμένων γεγονότων, **ἐκπληρωθέντων τῶν πόθων καὶ ὁνείρων μας**.

Ι. Εὐθυμιάδης

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ "ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ,,

Η ΘΕΟΜΗΤΩΡ

Έργον Ε. Van Hove

TEL. 0432 440111

 SISMANOGLIO
MEGARÒ

Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ

ΒΙΡΓΙΝΙΑ

Α'

Χρυσωμένη δύσι. — Χρυσή φίλια.

Όταν την ἐγνώρισα ἦταν δέκα ἔξη χρονῶν κορίτσι, κ' ἐγὼ δὲν ἤμουν μεγαλύτερός της παρά μόνον κοντὰ δυὸ χρόνια ἄσκεπτο καὶ τρελλὸ ἀκόμη ἀγόρι τοῦ σχολείου, ποῦ ἤθελα μιὰ τάξι πιά νὰ τελειώσω τὸ γυμνάσιο. Εἶχε ὅλην τὴν τρέλλα παιδιοῦ μὰ ἦταν σκεπτική καὶ μελγχολικὴ πάντα σὰν νὰ σκέπτονται εἰδῶν-εἰδῶν μεγάλα ζητήματα τῆς ζωῆς καὶ τὴν ἐπίκρανε ἡ δυσάρεστη λύσις τους.

Τὴν ἐγνώρισα σ' ἓνα ἐξοχικὸ χωριὸ μιὰ μέρα ποῦ ἔτυχε νὰ διασκεδάσουμε καθεὶς μας σὲ δική του παρέα. Τὴν ἔκαμε νὰ μὲ προσέξῃ ὁ πόνος ποῦ ἔδιδα σὲ κάτι τραγούδια ἀλλόκοτα τραγουδώντας ἐκείνην τὴν ἡμέρα ἀπὸ εὐθυμία καὶ μόνο. Καὶ τὴν ἐπρόσεξα ἀπὸ τὴν ἀκαιάπανοστη μεγαγχαλία της καὶ τὴν ἐντύπωσι ποῦ ἔβλεπα νὰ τῆς κάμνουν τὰ τραγούδια μου.

Εἶχε τόσο γλυκεῖα συμπάθεια χυμένη στὸ πρόσωπό της ποῦ μὲ γένηκε ἀδύνατον νὰ μὴ τὴν προσέξω καλὰ-καλὰ καὶ ἀφοῦ ἐκείνη πάθαινε ἀπ' τὰ τραγούδια μου.

Θαρρεῖς κ' ὄλο βλέποντάς τὴν μάντευα ἀπ' τὰ μάτια τί λόγια ποθοῦσε ν' ἀκούσῃ, ἀπ' τὸν τραγουδιστὴ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἐμένα, καὶ κατὰ σύμπτωσιν βέβαια ἐκεῖνα τραγουδοῦσα.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα τὴν ἀντάμωσα στὴν ἀκρογυαλιά τὴν ὥρα ποῦ ἀμέριμνα ξαπλωμένος σ' ἓνα βράχο θαύμαζα τὴν ἔμορφιά τῆς ἀγαπημένης παρηγορήτρας τῆς θάλασσας ποῦ χρυσώνονταν, γιατί ὁ ἥλιος ἀργὰ βουτοῦσε στὴν ἀκρὴ τῆς γιὰ νὰ χαθῇ, χρυσόνοντας τῶν παραθυριῶν τὰ γυαλιὰ καὶ στραφτοπώντας ξηρυχισμένα τὰ νερὰ τὰ βαθυγαλιανὰ στῆς θάλασσας ἐκείνης τὴν στιγμὴ.

Καὶ πρὶν τὴν διῶ χαιρόμουν ἐνδόμενα ἀπὸ ἀγνώριστη χαρὰ ποῦ πρόσμενα καὶ ἔβλεπα ν' ἀνατέλλῃ στὴν δύσι τοῦ ἡλίου Βουβὰ κ' οἱ δυν θαυμάσαμε κατόπι τὴν ὠραιότητα καὶ τὸ φυσικὸ μεγαλεῖο.

Καὶ σὰν ἔσβυσε σιγὰ-σιγὰ ἡ βαθύχρωμη ζωγραφιὰ τῆς δύσης πήραμε τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγουμε. Μὰ εἶχαμε καθεὶς τὴν καρδιά του βαρειά, πολὺ βαρειά ἀπὸ μιὰ ἀκατάλειπη προαισθησι. Εὐτυχίας; κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω. Κατάλαβα ὁμως πῶς ἴδιο βίρος εἶχαμε καὶ οἱ δύο μας ἀπ' τὰ μάτια. Θέλωμε νὰ μιλήσουμε, νὰ ἐξηγήσῃ καθεὶς εἰς τὸν ἄλλον τὸ βαρὺ αὐτὸ προαισθημα — μὰ καὶ μπορούσαμε; — Δὲν τολμοῦσε κανεὶς.

Μόνο, σὰν φεύγαμε καθεὶς γιὰ τὸ σπῆτι του, εἶπαμε

μιὰ ξερὴ «καληνύκτα» μὲ ἀνταλλαγὴ βλεμμάτων, ποῦ ἔλεγαν περισσότερα ἀπ' ὅτι λέγουν τὰ στόματα. Ὑστερα συχνὰ τὴν ἀντάμωνα στὸ ἀκρογιάλι, ἢ τῆς ἐξοχὸς τοῦ χωριοῦ, καὶ μιλούσαμε πειὰ γιὰ πολλὰ ἄλλα πράγματα, μὰ γιὰ τῆς καρδιᾶς μας τὴν ἱστορία, ποτὲ κανεὶς μας δὲν τολμοῦσε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα, ἐκτὸς ἀπ' τὸ στόμα τῶν ματῶν, ποῦ μιλοῦσε συχνὰ

Τὸν χειμῶνα ἤλθαμε στὴν μεγάλη Πόλη καὶ καθημέρα βρισκόμεθα στὴν ὥρα, ποῦ τὸ σχολεῖο μᾶς ἔδιδε τὴν ἐλευθερίαν ν' ἀνταμωθοῦμε μεσημέρι καὶ βράδυ.

Συζητῶντας γιὰ τὰ ζητήματα τῶν διδασκάλων καὶ τῆς μικροπονηρίας τῶν συμμαθητῶν, τὴν συνώδευα εἰς τὸ σπῆτι τῆς. Ἔτσι πέρασε ὁ χειμῶνας. Καὶ τὸ καλοκαῖρι βρεθήκαμε στὸ χωριό, ὅπου ἡ ζωὴ μας ἄλλαξε πολὺ ὀλίγο, μόνο ποῦ ἐκείνη πῆρε τὸ θάρρος νὰ μ' ἔχῃ σὰν πολὺ δικό της καὶ πιστὸ φίλο της.

Ὁ ἄλλος χειμῶνας πέρασε σὰν τὸ καλοκαῖρι κ' ἔτσι ἴδια σχεδὸν ζωὴ μὲ περισσότερα ἀποκτῶντας πάνταδι καιώματα ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλον, ἔφθασα στὰ εἴκοσι καὶ ἓνα χρόνια.

Κατὰ τί εἰμποροῦσα νὰ ἀλλάξω τὴν ζωὴ μου περισσότερο ἓνα παιδί, δεμένο στὰ σχολικὰ βιβλία ἀπὸ παράξενη κλίσι καὶ ὑποχρεωμένο νὰ ζῶ σὲ μεγάλους περιορισμοὺς ἀπὸ οἰκογενειακὰς προλήψεις τοῦ πατέρα μου; Ἐπρεπε νὰ ἔχω πολὺ περιορισμένες φιλικὲς σχέσεις, ποῦ ξανοίγουν τόσο στὴν ἡλικία αὐτὴν, κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατέρα μου, κ' αὐτὸ γένονταν.

Κ' ἔτσι πέρασε τὸσων χρονῶν μονότονη καὶ ἴδια ζωὴ μὲ τὴν Βιργινία, καὶ κατόπιν ἄλλαξε, ὅπως θὰ σᾶς τὴν διηγηθῶ· γιατί εἶχε ἔλθῃ πειὰ ὁ καιρὸς, ποῦ ἔσπασαν τῆς ἀλυσίδες τῶν οἰκογενειακῶν μου περιορισμῶν, τελειώνοντας τὸ γυμνάσιο καὶ ἡ Βιργινία μὴ θέλωντας, μεγάλωσε μέσα της τὸ αἶσθημα, ποῦ βαρὺ τῆς γεννήθηκε τὴν ἡμέρα ποῦ μαρμαρωμένοι θαυμάζαμε τὴν χρυσωμένη δύσι καὶ στήσαμε μεταξὺ μας μιὰ χρυσὴ φίλια.

Β'

Εἶνε γεμάτη ἀπὸ τοὺς πόνους τῆς καρδιᾶς μου. Θάρρεψα πῶς ἠδρα τὴν βασίλισσα ἔτοιμη, χρυσοφορεμένη μὲ τῆς καλωσύνης, ποῦ ποθοῦσα, καὶ τὴν θρόνισα στὸν διαμαντένιο ἀπ' ἀγάπη καὶ πόνου θρόνον τῆς καρδιᾶς μου, βασίλισσα τῆς ζωῆς, τῆς θελήσεως, τῆς ἐπιθυμίας, τοῦ πόνου, τῆς παρηγοριᾶς, τῆς εὐτυχίας, ὅλου μου τοῦ εἶναι αὐτὴν.

Καὶ τὴν ἀγάπησα τὴν βασίλισσα τῆς καλωσύνης μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ εἶναι μου. Μὰ δὲν ξεύρω τίποτα-τίποτα. Οὔτε τί ἔπαθα, οὔτε πῶς τὴν ἀγάπησα, οὔτε τί μεταλλαγὴ γένηκε μέσα μου. Κ' ἀκόμη οὔτε ποιά μεγάλη ταραχὴ, τί μεγάλες τρικυμίες μ' ἔρριξαν στὴν ἀγάπη της σὰν ναυαγὸ θολασσοδαρμένο, στ' ἀκρογιάλι τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἐλπίδος της.

Ξεύρω ὁμως πῶς τὴν ξεχώρισα μὲ τόσην ψυχικὴν δύναμιν ἀπὸ τῆς ἄλλης, ποῦ κανεὶς ποτὲ-ποτὲ δὲν θὰ εἰμπορέσῃ νὰ τὴν ἐξισώσῃ μὲ τῆς ἄλλης. Ἡ Βιργινία ἦταν ξεχωριστὴ ἀπ' τ' ἄλλα κορίτσια. Ἦταν ἀλλοιώτικη ἐκείνη. Γι' αὐτὸ ἴσως τὴν ἀγάπησα μὲ τόσην ὑπεράνθρωπη δύναμιν τὴν ἀγάπησα τόσο δυνατὰ, ὅσον πολὺ-πολὺ ὀλίγοι στὸν κόσμον.

“Όλος ο δικός μου κόσμος συγκεντρώνονταν σ’ Εκείνην κι’ η ζωή μου δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ Εκείνη μόνο. “Όλος ο κόσμος σκεπάζονταν μὲ σκοτεινὸ πέπλο καὶ δὲν εἴμποροῦσα νὰ τὸν διῶ, ἐφ’ ὅσον μὲ κυρίευε ὁ κόσμος της. Τῆς ψυχῆς μου ἡ δύναμις δὲν ἔφθανε θαρρεῖς νὰ διῆ μακρύτερα ἀπ’ τὸν κόσμο ποῦ ἐδημιουργήσαμεν γύρω μας καὶ συνειθίσαμε, χωρὶς στεναχώρια νὰ ζοῦμε, χωρὶς καθόλου νὰ μᾶς ἐνδιαφέρουν οἱ ἄλλοι.

“Ἡ ζωή μου εἶχε δεθῆ στὴν ζωή της μὲ τῆς ἄλυτες ἄλυσσίδες τῆς ἀγάπης γιὰ μιὰ ἀπέραντη ζωή χαρᾶς.” Εφθανε νὰ θελήσῃ, ὅμως γιὰ νὰ σπάσουν ἢ ἄλυσσίδες ἢ ἄλυτες γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ γιὰ μένα ἀκόμη. Θαρροῦσα πῶς δὲν ἦταν στὸ χέρι τοῦ Μεγάλου Δημιουργοῦ νὰ τελειώσῃ τὴν ζωή μου.

“Ἡ ζωή της μὲ τὴν ἀγάπη της ἦταν ἡ δική μου ζωή τρισευτυχομένη. Γι’ αὐτὸ οὔτε λεπτὸ δὲν ἔξοῦσα μακριὰ της ἀφ’ ὅταν ἔπρεπε. “Όλα της τὰ κινήματα ἦταν μιὰ σκέψις γιὰ μένα. Τὰ λόγια της, καὶ τ’ ἀσήμαντα ἀκόμη, μ’ ἐνδιέφεραν καὶ ἤθελα νὰ αἰσθανθῶ εὐχαρίστησι, γιατί ἦσαν δικά της λόγια, ὅπως δὲν ξέχασε κανεὶς ἀπὸ τοὺς πρώτους Χριστιανοὺς τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, ποῦ τοὺς χάραξε μὲ τὴν θεία δύναμί Του στὴν καρδιά τους,

Ζοῦσα καὶ τὸ γέλοιό της, ποῦ ἦταν ἀφελό, σὰν παιδικίσιο καὶ χαρούμενο, καὶ μὲ γέμιζε χαρὰ, χωρὶς νὰ θέλω.

Κι’ ἔπειρα πολλὰς φορὲς μεγάλη πίκρα ἀπ’ τὸ πικραμένο γέλοιό της ποῦ ἀνθίζε στὰ χεῖλη της σὰν ἀμφέβαλλε ποτὲ γιὰ τὴν ἀγάπη μου. Εἶνε ἡ ἀγάπη πολὺ μεγάλη στὸν κόσμο γι’ αὐτὸ, ὅσον κι’ ἂν εἶνε κανεὶς βέβαιος εἴμπορεῖ ν’ ἀμφιβάλλῃ,

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη!»

Ἐκ νέου καὶ πάλιν τὸ χαρμόσυνον σάλπισμα τῆς

Σμύρνης 1918

ΔΗΜ. Γ. ΜΙΛΑΝΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Σταλαγματιά, σταλαγματιά τὸ μάρμαρο τρυπιέται
ἀγάλι· ἀγάλια κι’ ἡ καρδιά ἀναίσθητη κυλιέται.
στὰ πάθη τῆς ζωῆς!
Γυρνᾷ ἐδῶ, γυρνᾷ ἐκεῖ, βρῖσκει μέρος νὰ κτίσῃ
φωλιὰ ἀγάπης καὶ χαρᾶς κι’ ἐκεῖ νὰ λησμονήσῃ
τοὺς πόνους τῆς ψυχῆς!

Ἄνάλαφρα, ἀξένοιαστα γοργοκυλᾷ ὁ χρόνος
κι’ ἀκούραστα ἀφίεται νὰ ξεχασθῇ ὁ πόνος
τῆς δόλιας μας ζωῆς!
Καὶ κεῖ ποῦ ἀτάραχα πετᾷ σὲ ὕψη εὐτυχίας
αἰφνης ἀγκάθια τὴν κεντοῦν πόνου, καῦμοῦ, πικρίας
στὰ βάθη τῆς ψυχῆς!

Ξυπνᾷ στὸ ἄγριο κτίσημα, ζητᾷ νὰ τὸ νικήσῃ,
Παλαίσι, λυόνει, χάνεται, μὰ γρηγορὰ θ’ ἀφίσῃ
χῶμα στὴ μαύρη γῆ!
Γιατί ἡ καρδιά εἶνε λεπτή κι’ εὐκόλα θὰ ραγίσῃ,
ἀγάλι· ἀγάλι χάνεται, ἕως ὅτου ξεψυχίσῃ
μ’ ἕνα ἄστερον φίλι!

Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ

— Τι θὰ πάρῃς τὴν σκορδόπιστή σου
τὴν πρωτοχρονιά;

— Νά, ἕνα ἡμερολόγιον τῆς «Νέας
Γενεᾶς», ποῦ ἔχη τόσα πράγματα, γελοιο-
γραφίες, εἰκόνες, εὐθύμα καὶ χίλια δύο
ἄλλα, ποῦ θὰ τὴν συγκινήσουν ἴσως, καὶ
ἔτσι θὰ γλυτώσω.

Ἄπο τώρα κ’ ὕστερα θὰ γίνῃ σωστός
ραντιέρης τοῦ Πέραν.

Τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τῆς «ΝΕΑΣ
ΓΕΝΕΑΣ» θὰ συγκινήσῃ.

ΠΕΡΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΕΝ Τῷ ΔΙΕΘΝΕΙ ΔΙΚΑΙῳ

Κατὰ τὰ προεκτεθέντα, αἱ Δυνάμεις τῆς Συτεννοήσεως, διὰ νὰ ἐπιτύχωσι τὴν ἔκδοσιν τοῦ πρώην Ἀυτοκράτορος τῆς Γερμανίας Γουλιέλμου παρὰ τῆς Ὀλλανδικῆς Κυβερνήσεως, δέον ὁ Κάιζερ νὰ

Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΜΑΣ

Ὁ μέγας ἐλευθερωτὴς τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐορτάσθη εἰς τὴν πόλιν μας μὲ ὄσπιν ταίριαζε εἰς ἓνα τόσον Ἑλευθέριον, τιμὴν καὶ δόξαν. Μετὰ τὰ ἐξωφρενικά καὶ ἐνθουσιωδέστατα τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας, ὁ κόσμος ἐνθουσιασμένος πῆγε εἰς τὴν brasserie de Londres νὰ πῆ εἰς ὑγίαν ἐκείνου, τοῦ ὁποίου οἱ προσπάθειαι κατέληξαν εἰς τὴν μεγάλην Ἑλευθερίαν μας.

Πλεῖστοι ἀξιωματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ, ἐν οἷς ὁ ὑποπλοίαρχος τῆς Λήμνου κ. Ξηρός, ὁ ὑπαρχος τῆς «Νέας Γενεᾶς», ὁ ὑποκελευστής πυροβολητῆς τοῦ «Ἀβέρωφ» κ. Θεοδ. Λογοθέτης.

Ἡ μουσικὴ ἐπανειλημμένως ἀνάκρουσε τὸ ἐμβατήριον τοῦ Βενιζέλου, ἐνῶ κάποιος, πλήρης ἐνθουσιασμοῦ, περιέφερεν εἰς ὅλα τὰ τραπέζια Βενιζέλον μὲ ἀνημιμένας λαμπάδας καὶ ὁ κόσμος προσκυνούσε. Ἐγένετο δὲ εἴσοδος τῆς σημαίας εἰς τὸ κατάστημα, ἀνακρουομένου τοῦ ἑλληνικοῦ ὕμνου ἐν μέσῳ ζητωκραυγῶν ὑπὲρ τοῦ Μεγάλου Σωτήρος.

Ἐγένοντο πολλαὶ προπόσεις ὑπὲρ τοῦ κ. Βενιζέλου καὶ τῶν Ἑλλήνων ἀξιωματικῶν, ἐκ ὁποίων ὁ κ. Θεοδ. Λογοθέτης ἀπήγγειλεν ἐνθουσιώδη πατριωτικὰ ποιήματα. Ὁ κ. Γιανκίτης δὲν παρέλειπεν ἐπίσης ν' ἀπαγγεῖλῃ ἐνθουσιωδῶς.

Κατόπιν ὁ κ. Θεοφανίδης ἐν ἀκρατῆτι ἐνθουσιασμῷ καὶ εὐθυμίᾳ, προσφέρει εἰς ὅλους τοὺς παρευρισκομένους ποτὰ καὶ δέχεται ὀραίαν ἀνθοδέσμην, πλήρη γαλανολεύκων ταινιῶν παρὰ τοῦ κ. Καστανάκη. Ἐχορευθήσαν καὶ πολλοὶ ἐθνικοὶ χοροί.

Ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς εὐθυμίας κάποιος κύριος ρίπτει μίαν πολὺν λογικὴν ἰδέαν νὰ γίνῃ συνεισφορά ὑπὲρ τῶν προσφύγων, οἷτινες ἐορτάζουν τὴν ἐορτὴν τοῦ ἐλευθερωτοῦ τῶν μακρὰν τῶν ἐστιῶν τῶν. Καὶ γίνεται συνεισφορά, καθ' ἣν συνελέγησαν παρὰ τοῦ κ. Καραγιαννίδου ὑπὲρ τῶν προσφύγων γρ. 3850.

Καὶ ἔτσι ἔληξε μίαν ὀραίαν ἐορτήν, ἕνας πανζουρλισμὸς ὑπὲρ τοῦ Μεγάλου Ἑλληνοῦ Βενιζέλου.

ΚΑΛΟΓΡΙΤΣΑ

Ὅσα κρίματα κ' ἂν ἔχῃς
καλογρίτσα καμωμένα
πλᾶσμα εἶμαι τοῦ Θεοῦ σου
μὴν τὰ κρύψεις ἀπὸ μένα.
Ξεμολογητῆς θὰ γίνω θάρθω στὸ
κελλάκι σου
νύχτα μέρα θὰ διαβάζω
τὸ συναξαράκι σου.
Κι' ὡς πού νὰ φορέσω ράσα
νὰ μακρύνουν τὰ μαλλιά μου
τὴν συγχώρεσι θεὸ ναύρης
μέσα στὴ θερμ' ἀγκαλιά μου.

Κ. Θ. ΦΑΦΑΛΤΑΣ

SISMANOGLIO
MEGARO

(ἀκολουθεῖ)

Γ. Σ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ
Διευθύνων

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

JEAN RICHEPIN

de l'Academie Française

ΜΙΑ ΕΡΩΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

VII

«Κι' έτσι, εσκέφθηκεν ὁ Λουκιανός, δὲν ἔχει κἀν λάβη τὰς δύο ἐπιστολάς μου, ἀφοῦ τὴν ἐπομένην τῆς καταραμένης ἐκείνης βραδείας ἔφυγε χωρὶς νὰ ἀφίση τίποτε, μὲ τὸ ὅποιον θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εὐρεθῆ. Θέλει νὰ μὲ ἀποφύγη διὰ παντός. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔχω πειὰ τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα».

Ὁ Λουκιανός δὲν ἐπερίμενε τοιοῦτον πλῆγμα καὶ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὸ ὑποστῆ μόνος. Ἦθελε ἓνα φίλον, εἰς τὸν ὅποιον νὰ δύναται νὰ εἰπῆ τὴν δυστυχίαν του, καὶ ἔτρεξε εἰς τὸ Παρίσι εἰς τὸν φίλον του Πέτρον Φρεσσόν.

Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ, ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀγκαλιά τοῦ φίλου του καὶ τοῦ διηγήθη μὲ δάκρυα ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν.

Ὁ Φρεσσόν ἐκατηγόρησεν ἀμέσως τὴν κ. Ἀνδρέ.

— ὦ! εἶπεν σὲ δικαιολογῶ, εἶπε. Δὲν ἔχεις καμμιά εὐθύνην, ἀλλὰ δὲν συγχωρῶ αὐτὴν τὴν γυναῖκα. Ἐδείχθη φιλάρεσκος κι' ἀπέναντι ἐνὸς παιδιοῦ. Εἶνε ἀνάρμοστος.

Ὁ Λουκιανός προπεπάθησε νὰ τὴν δικαιολογήσῃ. Ἐγνώριζε καλά, ὅτι ἐκείνη δὲν ἦτο ἔνοχος.

— Μά, εἶπεν ὁ Φρεσσόν, κανεὶς δὲν θὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἓνας ἀπειρος, ὅπως εἶσὶ, ντροπαλὸς ὡς κορίτσι, ἀθῆος ὡς πρῶτος μεταλαμβάνων, παρέσυρε γυναῖκα τῆς πείρας καὶ τῆς ἡλικίας τῆς. Ἐκείνη πταίει εἰς ὅλα. Ἐπρεπε νὰ δυσιπστήσῃ. Δὲν ἦτο φυσικόν, ὅτι χήρα τριάντα ἐτῶν, ἀκόμη ὡραία, θὰ ἀπέφυγε τὰς ἐρωτοτροπίας. Ἀλλὰ πῶς ἔπαιξε καλὰ τὸν ρόλο τῆς ἡ...! Καὶ μὲ τοὺς μητρικοὺς τῆς τρόπους! Τί ὑποκρισία! Ἐνα μωρὸ δέκα ὀκτώ ἐτῶν νὰ πέσῃ εἰς τὰ χεῖρα τῆς!

Ὁ Φρεσσόν ἐμαίνετο. Ἐννοεῖται εἰς τὴν παραφορὰν του ὑπῆρχε πολὺ ἀγάπη εἰς τὸν Λουκιανόν· ἀλλὰ ὑπῆρχε περισσότερο λύπη, ἐπειδὴ δὲν εἶχε προῖδη ὅλα αὐτὰ. Ἐφραντάζετο, ὅτι καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον, τὸν σώφρονα καὶ προβλεπτικόν, τὸν ἐγέλασεν ἡ κ. Ἀνδρέ. Ἀλλως τε ἡ χονδροειδὴς του λογικὴ σκέψις δὲν εἴμποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὴν ἀλήθειαν.

Δηλαδή καὶ αἰσθηματικῆς λεπτότητος, τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἡ κυρία Ἀνδρέ, ἡ ὁποία ἠγάπα τὸν Λουκιανόν, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Δὲν ἔβλεπε, παρὰ ὅτι ὁ Λουκιανὸς ἦτο ἐρωτευμένος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ παραδεχθῆ, ὅτι αἰτία δὲν ἦτο ἐκείνη.

— Διηγῆσον τὴν ἱστορίαν σου εἰς ὅποιον θέλεις ἀπὸ ἐκείνους ποῦ γνωρίζουν τὴν ζωὴν, καὶ ὅλοι θὰ εἰποῦν, ὅτι ἡ κ. Ἀνδρέ εἶνε ἓνα τίποτε ὁ

Ὁ Λουκιανός ἤρχιζε νὰ ἀμφιβάλλῃ ὅσον ἤκουε τὸν φίλον του. Ἀλλὰ ἐθύμωνε καὶ ἀφ' ἑτέρου μέσα του, διότι ἐκατηγόρει τὴν κ. Ἀνδρέ.

— Ἡ ἀπόδειξις, ὅτι δὲν εἶνε ὅπως λέγεις, εἶνε τὸ ὅτι ἀντίστη. Μιά κολασμένη γυναῖκα θὰ ἐγένετο ἐρωμένη μου.

Ἀλλ' ὁ ἄσπλαγχτος Φρεσσόν ἐδιπλασίαζε τὰ ἐπιχειρήματά του.

— Νά, ποῦ εἶνε ἡ μεγαλύτερη κατεργαριά τῆς, ἂν ὑποχωροῦσε εἰς τὰς ἐπιθυμίας σου δὲν θὰ τὴν ἀγαποῦσες σήμερα τόσον. Ξεύρει καλὰ ἐκείνη τί θὰ εἰπῆ ἀγάπη νέου τῆς ἡλικίας σου, ποῦ κορρώνει ὡς ἄχυρο. Γελάσθηκες, Λουκιανέ μου, γιατί δὲν μπορῶ νὰ πιστεύσω πῶς μιὰ τέτοια παθιαρά γυναῖκα, ποῦ ἐπιθυμεῖ νὰ δοθῆ καὶ εἰς τὸν κατώτερον ἐργάτην, ὅτι εὐχαριστεῖτο εἰς τόσον ὀλίγα διὰ σέ. Τὸ σχέδιόν σας εἶνε νὰ σὲ ὑπανδρευθῆ.

— Μὰ τῆς ἐπρόκεινα γάμον καὶ ἀρνήθηκε.

— Τὸ πιστεύω! Δὲν εἶσαι εἴκοσι χρονῶν καὶ ὁ κηδεμών σου; ὁ οἰκογενειακὸς σύμβουλος; Φαντάζεται πῶς δὲν θὰ σὲ ἀφίση; Τὸ ξεύρει καὶ θέλει νὰ δεῖξῃ, ὅτι γυναικίως ἀρνείται.

— Ἐν τούτοις, ἂν σκέπτεσαι, ὅτι σκοπὸς τῆς εἶνε νὰ μὲ πλέξῃ, τὸν πῶς ἐξηγεῖς τὴν ἀναχώρησίν τῆς;

— Μὰ νομίζω πῶς εἶσαι ἀρκετὰ πλεγμένος. Καὶ ἔπειτα ἠσύχασε, δὲν θὰ ἀπουσιάζῃ ἐπὶ πολὺ. Τὸ ἔκαμε αὐτὸ διὰ νὰ ὑποδαυλίσῃ τὴν φωτιά καὶ ὄχι νὰ τὴν σβύσῃ.

Μολονότι ὁ Λουκιανός ἦτο πολὺ ὑπὲρ τῆς κ. Ἀνδρέ, ἐν τούτοις εὗρισκε ὀλίγον δίκαιον εἰς τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Πέτρον. Πιστεύει κανεὶς γρήγορα εἰς τὸ κακόν!

Δὲν ἐδέχετο τὴν ἀδικίαν τῆς κ. Ἀνδρέ, δὲν διεμαρτύρετο, ἀλλὰ κατὰ βάθος εἶχε ἐπίδρασιν. Αἱ μικραὶ παραχωρήσεις, ποῦ τοῦ ἔκαμνεν ἡ κ. Ἀνδρέ ἀπὸ καθαρὰν ἐπιείκειαν κατ' ἀρχάς καὶ φυσικὴν τρυφερότητα κατόπιν, τοῦ ἐφαινετο ὀλίγον ὡς κοκετερί.

Ἡ πάλῃ τῆς ἡ ἐσωτερικὴ, ἡ ὁποία ἐπροδόθη διὰ τῆς ἀναχωρήσεώς τῆς, καὶ ἡ σοβαρότης ἡ μετρία ἐφαινότο εἰς τὴν σκέψιν τοῦ Λουκιανοῦ ἐξυπνο τέχνασμα. Ἀλλὰ δὲν ἐπίστευσε ἀμέσως ἐκ πρώτης ὄψεως. Ἠσθάνετο τὴν καρδιά του νὰ ἐξανίσταται σὲ μιὰ τέτοια ἰδέα.

Ἀλλὰ ἐπανειλημμέναι συσκέψεις μὲ τὸν τρομερὸν κριτὴν φίλον του ἐπὶ τέλους ἐνίκηθη.

— Φαντάσου, τοῦ ἔλεγε, ἐάν δὲν ἦσο Λουκιανός Φρεσσὸν καὶ σὲ διηγείτο αὐτὰ ἓνας φίλος σου καὶ κρίνε. Κρίνε χωρὶς προταταλήψεις, χωρὶς ἀναμνήσεις, χωρὶς λίσπην, ὡς ἓνα ξένο, διὰ σέ γεγονός. Κρίνε ἀμερόληπτα, ὅπως ὅλος ὁ κόσμος.

Ὁ Φρεσσόν ὠνόμαζε τοῦτο πρόοδον εἰς τὴν ἐπιστήμην τῆς ζωῆς. Καὶ ἀπεδείκνυε τὴν ἀξίαν τῶν βαρβάρων γυναικῶν τοῦ ἐπισήμως βλακώδεις ἀφορισκοῦ, οἱ ὅποιοι εἶνε κληρονομία τῆς πείρας.

— Κατὰ βάθος, ἔλεγε ὁ Φρεσσόν, ὅτι σὲ συνέβη εἶνε διὰ καλὸ σου. Ἡ ἀπώλεια τοῦ πρώτου ὄνειρου εἶνε ἡ βατοῖνα τῆς καρδιάς. Τώρα ξεύρεις πειὰ τί εἶνε ἡ γυναῖκες.

Καὶ διηγείτο εἰς τὸν Λουκιανόν πῶς καὶ ὁ ἴδιος μιὰ φορὰ εἶχεν ὑποφέρει ἀπὸ ἓνα πάθος: Μιὰ κόρη τυθοπαλείου τὴν ὁποίαν εἶχε ὡς ἐρωμένη, προσεπάθησε νὰ τὸν πλέξῃ εἰς τὰ δούκιά τῆς, διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ βγάλῃ ἀπ' αὐτὸν κανὲν μικρὸν κεφάλαιον δι' ἐμπόριον. Ἀλλὰ εἶχε μάτια ἐκείνος καὶ δὲν ἐμπαινε μέσα εὐκολα καὶ γλύττωσε ἀπ' τὴν Φελισσὴ· ἀλλὰ ὄχι χωρὶς πίκρας. Δὲν ἐσκέπτετο ὁμως πειὰ, διότι αὐτὸ τοῦ εἶχε γίνῃ μάθημα διὰ νὰ γνωρίσῃ τὴν γυναῖκες. Καὶ παρέβαλε αὐτὴν τὴν ἱστορίαν μὲ τὴν ἀγάπην τῆς κ. Ἀνδρέ.

Ἐχρησάσθη μῆνας ὀλόκληρος διὰ νὰ διαστραφῆ ὁ νοῦς τοῦ Λουκιανοῦ καὶ ἐπίστευσεν, ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦτο μιὰ σκανδαλώδης ἀπὸ τῆς ὁποίας τὰ νύχια εὐτυχῶς εἶχε γλυττώσῃ.

Καὶ ἐν τούτοις ὁ Λουκιανός δὲν ἦτο οὔτε ἓνας ἀχάριστος, οὔτε βλάκας, οὔτε κακόκαρδος· ἀλλὰ εἶχε ὡς ὀδηγόν του ἓνα φρόνιμον βλάκα καὶ τίποτε δὲν εἶνε σκληρότερον ἀπὸ τὴν μέθοδον τῆς κτηνοδοσίας.

Ἐν τούτοις, παρὰ τὴν ἰδέαν του αὐτὴν ὁ Λουκιανός ἐσκέπτετο τὴν κ. Ἀνδρέ. Ἐστενοχωρεῖτο ἀπὸ τὰς ἀναμνήσεις τῆς χαμένης ἐμορφίας αὐτῆς. Δὲν ἐλυπεῖτο διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν εὐχαρίστων φλαυριῶν του μὲ αὐτὴν, ὅσον ἠσθάνθη τὴν ἀληθινὴν χαρὰν, καὶ αἱ ὁποῖαι τότε τοῦ ἐφαινότο τεχνάσματα γιὰ νὰ πιασθῆ, ἀλλὰ ἐλυπεῖτο, διότι δὲν ἐκόρεσε ἐπιθυμίας, τὰς ὁποίας τόσον βίαια εἶχεν αἰσθανθῆ.

Δὲν εἴμποροῦσε νὰ σβύσῃ ἀπὸ τὴν σκέψιν του τὰ βαθειὰ μάτια τῆς, ποῦ τοῦ ὑπέσχοτο τόσα καὶ τόσα καὶ τὴν ὡραιότητα τοῦ σώματός τῆς. Τὸ μοναδικὸ φίλιν, ποῦ ἔκλεψε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς τ' ἀγαπημένα, τοῦ ἔκαμε ἀκόμη τὸ στόμα καὶ τοῦ γεννοῦσε δίψαν διὰ πολλὰ ἀκόμη. Ἐβλεπε μόνον ὡς γυναῖκα εἰς τὴν μνήμην του αὐτὴν, σὴν ὁποίαν ἐσεβάσθη ἐπὶ τόσον καιρὸν.

Καὶ ἐσκέπτετο περιστάσιν νὰ τὴν ξαναταμώσῃ. Μὰ ὅπως εἶπεν ὁ Πέτρος, ἀφοῦ ἡ κ. Ἀνδρέ εἶχε σχέδιον, θὰ ξαναἔρχετο χάριν αὐτοῦ. Καὶ ὁ φίλος του ἠξέυρε καλὰ τῆς γυναῖκες δὲν μποροῦσε νὰ γελασθῆ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΓΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

Ἡ ἀντικρυνή μου γειτονοπούλα ὄκτω μόλις χρονῶν ἐρωτοκτυπήθηκε . . . με κάποιον συμφοιτητὴν τοῦ σχολείου της ὄκτω ἐπίσης χρονῶν. Καὶ ὄχι ἀστεία. Μὲ ἔρωτα ἀρκετὰ σοβαρὸν καὶ πολλὰς ἡυσίας. Μαθήτρια τῆς δευτέρας τάξεως τῆς ἐφαίνοντο εὐκολώτερα τὰ οὐράνια αἰσθήματα ἢ τὸ «καλὸν παιδίον πηγαίνει εἰς τὸ σχολεῖον» τῆς δασκάλας της. Τὰ βέλη τοῦ πτερωτοῦ Θεοῦ γλυκύτερα ἀπὸ τὰς ἐπιπλήξεις καὶ τιμωρίας τοῦ σχολείου. Ἐίχαν μάλιστα οἱ δύο ἐρωτευμένοι μας καὶ τακτικὴν ἀλληλογραφίαν ἐπὶ τῶν τετραδίων των. Συχνότατα ἀφί-ναν τὸ σχολεῖον διὰ νὰ ζήσουν τὴν ἀγά-πην τους πειὸ ἐλεύθερα κοντὰ-κοντὰ, με περισσοτέραν γλυκύτητα εἰς τὰς ὡραίας τοποθεσίας τοῦ Σισλη ὄπου ἢ εὐχαρίστη-σις καὶ ἢ μαγεία δὲν ὁμοιάζει τὰ τυραν-νικά καὶ ἀνούσια μαθήματα τοῦ σχο-λείου. Ἐξοικονομοῦσαν δὲ πάντοτε τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα κατὰ τὸν εὐκο-λώτερον τρόπον. Πότε ἐκεῖνος, ἐκείνη ἐζητοῦσαν χρήματα διὰ ν' ἀγοράσουν καινούργιο βιβλίον ἢ τετράδιον. Καὶ τὰ χρήματα ἐννοεῖται ἐξυπηρέτουν τὴν ἀγά-πην τους. Ἐίχαν μάλιστα τὴν συνήθειαν ν' ἀγοράζουσαν, ὄχι, μόνον στραγαλάκια, σπόροι, φυστίκια κλπ. ἀλλὰ καὶ μυρω-διές.

Μιά φίλη ὁμῶς τῆς ἐρωτοκτυπημέ-νης γειτονοπούλας μου ἐπίσης κόρωσε διὰ τὸν ἴδιον Δὸν-Κιχῶτον καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν καταγγέλλει τὰ πάντα ποῦ ἐγνώριζε καλῶς εἰς τὴν μητέρα ἐκεῖ-νου. Ἡ γυναικεία ζούλεια ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων βλέπετα.

Καὶ ὅπως ὅλοι οἱ μεγάλοι ἔρωτες ἔχουν καὶ τραγικά τέλη ἔτσι καὶ τῶν ἡρώων μας ἢ κατάρρευσις τῶν ὀνείρων ὑπῆρξε τραγική.

Καιρὸν δὲν χάνει ἢ κυρὰ συμπεθέρα της, τρέχει στὴν συμπεθέρα της, καὶ τσακώνει κατὰ κακὴν σύμπτωσιν τὸ νεα-ρώτατον ζεῦγος παρὰ τὴν θύραν ἀκρι-θῶς νὰ τραγουδῇ τὴν εὐτυχίαν του εἰς ἤχους βαρεῖς φιλημάτων.

Ἡ σκληρὰ πεθερὰ μηδὲλως συνεκι-νήθη ἀπὸ τὴν θέαν τοῦ εἰδυλλίου καὶ ὡς

ὄαινα ἐπιπεσοῦσα καὶ σύρουσα ἀπὸ τὰ μαλλιά κατεστόλισε με τὸν πονετικώτερον τρόπον τὸ πρόσωπον τῆς νύμφης της με μπάτσους. Θὰ ἔφευγε δὲ εὐχαριστημένη ἂν δὲν πρόφθαινε ἢ συμπεθέρα της ν' ἀρπάξῃ ἐπίσης τὸν γαμβρὸν καὶ ἐξ ἴσου εὐχαριστήσῃ με ὡραῖον ξυλοφόρτωμα. Μὰ ἡ ἱστορία δὲν τελειώνει ἔως ἐδῶ. Αἱ συμπεθέραι ὤρμησαν καὶ κατ' ἀλλήλων ἀρπαχθεῖσαι μαλλιά με μαλλιά καὶ ὄβρι-ζόμεναι ἀλληλοεξεσχίζοντο.

Καὶ ἐνῶ ἐκεῖνες κουρελιάζονταν ἢ μιὰ εἰς τὴν ἄλλην ἐπιρρίπτουσα τὴν ἐντρο-πὴν καὶ τὴν εὐθύνην διὰ τὰς πράξεις τῶν ἡρώων μας, αὐτοὶ ἤσυχαι πλέον ἀπὸ ξυλοφορτώματα χαμογελῶντας ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δάκρυά τους συμφωνοῦσαν γιὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἐπομένης.

* * *

Ἐίχε δίκαιο ἢ γιὰγιά μου σὰν ἄκουσε τὴν ἱστορία καὶ τὸν σούσουρο στὴ γειτο-νιά νὰ με πῇ :

— Μιὰ βούκα κούτσουρα παιδί μου. Χάλασεν ὁ κόσμος πειὰ. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ γατιά ἀκόμη μ' ἀνοιχτὰ μάτια γεννιοῦν-ται τώρα.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΑΣ

Ἐκ τῶν συντακτῶν κ. ΘΡΡΡΡ. Μ.ΤΣΑΚ.

Χριστούγεννα-Πρωτοχρονιά.

Ἡ ἀληθινὴ Πρωτοχρονιά, τὰ πειὸ χα-ρούμενα Χριστούγεννα θὰ περάσῃ κανεὶς στὸ χοροδιδασκαλεῖον τοῦ ὁμογενοῦς κ. Κ. Παπαδημητράτου στὸ «Χεδιδιάλ» παρὰ τὸ Τοῦνελ. Δὲν ἔχει γλυκύτεραν διασκέ-δασιν ἀπὸ τὸν χορὸν, εὐγενεστέραν καὶ συναμα εὐχαριστοτέραν.

Γι' αὐτὸ συμβουλευόμεν τὸν κάθε ἐξυπνο ποῦ θέλει νὰ ξεχάσῃ τῆς πίκρας καὶ νὰ καταλάβῃ τῆς γιορτῆς μέσα σὲ 1-2 ὥρες εὐχάριστες στοὺς ἡδονικοὺς στροβιλισμοὺς τοῦ βάλς, νὰ μὴ χάσῃ τῆς ἡμερίδες τοῦ κ. Κ. Παπαδημητράτου, Παρασκευὴν καὶ Κυριακὴν.

Ἐχει καὶ ἰδιαίτερα μαθήματα. διὰ μα-θητάς. Ἐγγραφήτε ὅλοι, ὅσοι δὲν ξεύρετε χορὸν, διότι δὲν πρέπει πειὰ νὰ μείνῃ κανεὶς, ποῦ νὰ μὴ ξεύρῃ νὰ χορεύῃ, με τὰς σημερινὰς συνθήκας τῆς κοινωνίας μας.

Ἐπισκεφθῆτε μόνον μιὰ φορὰ τὸ «Χεδι-διάλ» καὶ θὰ διητεῖ ὁ κ. Παπαδημητρά-τος, καλῶτατος, θὰ σᾶς ὑποδεχθῇ πρόθυ-μος πάντοτε.

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ

Ἐναν δεσπότη μιὰ φορὰ σὰν πλάκωσαν τὰ γήρατα καὶ φύγανε με τὴν κερὰ ἀνάμνησες κι' ὀνειράτα

ἔλεγε—ἄς μ' ἤθελεν ἐψὲς καὶ τὰ μυαλά μ' ἄς τὰ ἔχανα ἀντὶς τὰ φάγ' ἀπ' ἀνεμῆς τὶς φλοῦδες ἀπ' τὰ λάχανα.

Μιὰν παραμίνα τὸ λοιπὸ τῆς λέει—θὰ σ' ἀφορίσουμε σὰν δὲν ποθεῖς ὅτ' ἀγαπῶ καὶ μπρὸς ἀπολογήσου με . . .

. . . Ποῦ μόνον μέσο νὰ σωθῆς δίχως καμμιάν αὐθάδεια εἶναι νὰ γλυκοφιληθῆς ἢ με παρὰ ἢ μ' ἄδεια.

Κ' ἂν παιχιδάκια προτιμᾶς κυνηγητοῦ καὶ κρύψιμου μέσ' στὸν δικό μου μποναμά σὺ διάδοχος κι' ἀνίψι μου.

ΚΩΣΤΑΣ Δ. ΚΑΖΕΠΗΣ

ΣΤΟΝ ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤΟ ΜΟΥ
ΑΓΗΣΙΛΑΟ ΠΕΡΒΑΝΙΔΗ

"Εστειλ' ὁ Χάρος πρώτα πόνου
καὶ τὸ κορμί σου τυρρανοῦσε
γιατ' ἀγανάκτησ' ἀπὸ πόνου
τῆ λεβεντιά σου σὰ θαρροῦσε.

Καὶ τὸ φρικτὸ του μαῦρο χέρι
σ' ἔκοψ' ἀνάριθστο λουλοῦδι
στὰ οὐράνια κεῖ πειὰ σ' ἔχει φέρει
μέσ' σ' ἄλλα ἀκόμη ἐν ἀγγελουῦδι.

"Ω! ἡ στερνὴ σου ἀνατριχίλα!...
νὰ τοῦ θανάτου ἡ μαυρίλα
ψυχρὴ σὰν πάγος
νέκρωσ' ἡ σάρκα πέρα-πέρα
ἡ νύχτα ἔδιωξε τὴ μέρα
πέθαν' ὁ Ἄγιος.

ΟΜ. ΠΡΩΤΑΙΟΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Εἰς τὸν ἑορτάσαντα τὴν ἐπέτειον τῆς ὀνό-
μαστικῆς αὐτοῦ ἑορτῆς φίλατον τῆς ἡμε-
τέρας ἐπιθεωρήσεως κ. Ἐλευθ. Κουτρού-
λην εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας τὰ βέλτιστα.
Θάνατος.

Μετὰ μεγίστης λύπης ἐπληροφόρηθημεν
τὸν θάνατον τῆς καλῆς δεσποίνης καὶ πε-
φιλημένης μητρὸς τοῦ φίλου καὶ συναδέλ-
φου κ. Χρ. Δελῆ διευθυντοῦ τοῦ «Ἀνω-
Κάτω» ἐπισυμβάντα ἐν Κίῳ μετὰ πολυώ-
δονον ἀσθένειαν. Ἐκφράζοντες τὰ θερμά
καὶ εὐχρινῆ ἡμῶν συλλυπητήρια τῷ ἀ-
γαπητῷ κ. Δελῆ εὐχόμεθα εἰς αὐτὸν μὲν
ἐξ ὕψους παραμυθίαν τῇ δὲ μεταστάσει
τὴν γῆν ἐλαφράν.

Συσσίτιον Γαλατᾶ.

Μίαν πολὺ καλὴν σκέψιν ἔσχεν ἐφέτος
τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ Συσσιτίου
Γαλατᾶ τὸ ὁποῖον ἐπαξίως πρὸς τιμὴν τοῦ
Γαλατᾶ λειτουργεῖ ἀπὸ τριῶν ἐτῶν νὰ δια-
νείμη ὠραῖα καὶ καλλιτεχνικώτατα ἡμερο-
λόγια τοῦ τοίχου ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ νέου
ἔτους. Ὅσους ἐπαίνους καὶ ἂν εἴπωμεν διὰ
τὸ Σισσίτιον τοῦ Γαλατᾶ θὰ εἶνε ὀλίγοι,
πολὺ ὀλίγοι, διότι στεγάζει διακόσια πτωχά,
ἀνακουφίζει καὶ παρέχει θερμὴν τροφήν
εἰς ὀκτακοσίους πρόσφυγας. Ἐπὶ πλέον δὲ
παρέχει τὴν συνδρομὴν του εἰς πλείστους
ἄλλους πρόσφυγας, διερχομένους ἐκ τῆς
πόλεως μας διὰ νὰ ἐγκατασταθῶσιν εἰς
τὰς ἐστίας των.

Θεωροῦμεν περιττὸν νὰ κάμωμεν ἐκκλη-
σιν εἰς τὰ εὐγενῆ καὶ φιλεὺσπλαγγνα αἰ-
σθήματα τῶν ὁμογενῶν, καθόσον ἐλπίζο-
μεν, ὅτι μετὰ μεγίστης προθυμίας πάντες
θὰ προσφέρουν γενναιοδύως ὑπὲρ τοῦ
ἀξίου πάσης ὑποστηρίξεως σωματείου τού-
του. Συγχαίρομεν εὐχρινῶς τὸ διοικητι-
κὸν συμβούλιον διὰ τὴν ἀξιεπαινον δραστη-
ριότητά του.

Μνημόσυνον.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐτελέσθη
ἐν τῷ ἐν Γαλατᾶ ἱερῷ ναῷ Παναγίας τῆς
Καφατιανῆς τεσσαρακονθήμερον ἀρχιερα-
τικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς
ψυχῆς τοῦ πολυκλαύστου **Χρήστου Σερ-
δαρίδου**, πρεσβυτέρου.

Συλλυπούμενοι τὴν καιρίως πληγείσαν
οἰκογένειαν τοῦ θανόντος, εὐχόμεθα τὴν ἐξ
ὕψους παραμυθίαν, εἰς δὲ τὸν θανόντα τὴν
γῆν ἐλαφράν.

Ἐπιθέσεις καὶ ἐπιθέσεις.

Κάποια δεσποινὴς προχθὲς στὰ σκοτεινὰ τοῦ
Κουμπαρατζῆ, χωρὶς καθόλου φόβου, ἐδέχτο
γαλλικὰς ἐπιθέσεις ἐνὸς ναύτου ἀρκετὴν ὥραν,
μολονότι τίποτε δὲν καταλάβαινε ἀπὸ τὴν
γλῶσσα τοῦ ἐπιτιθεμένου. Ἐχε ὁμως ἄλλη, ποῦ
ἔκαμε χρῆσι διερμηνέως μὲ τὴν εὐτελεστάτην
πληρωμὴν ἐνὸς φίλου, πληρωθέντος παρὰ τοῦ
ναύτου ἐννοεῖται.

Καὶ εἶδαμεν ἀργά, πολὺ ἀργά τὴν ἡρώϊδα μας
νὰ φεύγη σὰν σκῆα στὰ σκοτεινὰ ἀτρόμητος
ὁμως, μὲ χωρὶς κανένα φεδαῆδικον φόβον.

Μὰ γιατί νὰ φοβῆθῃ τοὺς φεδαῆδες καὶ τὰς
ἐπιθέσεις των, ἀφοῦ ἐδέχθη χωρὶς φόβον τόσας
καὶ τόσας γαλλικὰς ἐπιθέσεις;

Ἐπὶ τέλους κί οἱ φεδαῆδες δὲν εἶνε ἄνθρω-
ποι; Τί εἴμποροῦν νὰ κάμουν πειὸ πολὺ;

Φθῆνοι διερμηνεῖς.

Ἡ ἀνωτέρω ἀναφερομένη διερμηνεὺς τῶν
αἰσθημάτων τῆς φίλης τῆς δεσποίνης ἐμάθαμεν,
ὅτι κάθε βράδυ κάμνει τὸν διερμηνεῖα σὲ πολ-
λὰς τῆς γειτονίας μὲ πολὺ μικρὰν ἀμοιβήν: κα-
νένα φιλί, κανένα καρτάκι καὶ ὀλίγας ἱσοσχίσεις
πὺς ὁ φίλος θὰ φέρῃ καὶ φίλον δι' ἐκείνην.

Τὴν συστήνομεν, χωρὶς ἀπαιτήσεις ἀμοιβῆς
εἰς ὅσους τὴν ἔχουν ἀνάγκην.

Ἡ παγωνιά.

Βαρὺς-βαρὺς μᾶς πλάκωσε ὁ χειμῶνας. Αὐτὸ
τοῦλάχιστον μᾶς προειδοποιεῖ ἡ ἐξακολουθητικὴ
παγωνιά. Καὶ ὅσοι μὲν ἔχουν ξύλα καὶ κάρ-
βοννα καλὰ, εἴμποροῦν μάλιστα νὰ παίξουν καὶ
χαλβιάδες, πάστες κλπ. στὸ σκαμπίλι σὲ βεγγί-
ρες. Μὰ ὅσοι φουκαράδες δὲν ἔχουν τίποτε;

Τότε τοὺς προτεῖνω τὸ ἐξῆς: Νὰ βροῦν καμ-
μιὰ νὰ τοὺς ἀγαπήσῃ, μὰ ὄχι... νὰ τὰ λέμε
παστρικά... χωρὶς φιλικὰ...

Καὶ μιὰ προῖκα ξελασπώνει στὰ καλὰ καὶ
κάμνει νὰ μὴ φοβᾶται κανεὶς ὄχι τέτοια, ἀλλὰ
καὶ χειρότερη παγωνιά.

Πανδρεῖα, πανδρεῖα, φίλοι μου, κατὰ χιλίους

τρόπους ξελασπώνει καὶ σβύνει τὴν δύναμι τῆς
παγωνιάς.

Ἀπειλαί.

Ἐντονον τελεσίγραφον καὶ ἀγρίαν ἀπειλὴν
μᾶς ἐξεστόμισε εὐφρευσάτη δεσποινὴς, ἐν ἣ πε-
ριπτώσει τολμήσωμεν νὰ τὴν γελοιογραφήσω-
μεν. Κί' αὐτὸ ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ μας, ὅτι θὰ φι-
γουράρουν ἀρκετὲς φάτσες εἰς τὸ ἡμερολό-
γιόν μας.

— Μὰ τί διάβολο μᾶς ἀγριεύετε, δεσποινὴς,
μήπως εἴμεθα κακοῦργοι νὰ διαστρέψωμεν τὰ
ὠραῖα καὶ γλυκὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώ-
που σας; Κί' ἔπειτα δὲν προτιμᾶτε νὰ μᾶς πλη-
γώσετε τὴν καρδιά, ἀντὶ νὰ μᾶς σκοτώσετε;

Ζητεῖται

καλλιτάρειος νεαρά δεσποινὴς, μὲ γλυκὰ μά-
τια, γλυκύτερο στόμα, χέρια, πόδια κλπ. κλπ. ἐν
τάξει μὲ προῖκα ν' ἀξίῃ τὸν κόπο γιὰ...
πανδρεῖα.

Αἱ ὑποψήφιοι ἂς ἀποταθοῦν εἰς τὰ γραφεῖα
μας διὰ κάποιον φίλον μας Ν... καὶ ὑμεῖς μερ-
τικὸ δὲν θέλουμε ἀπὸ τίποτε...

Ἀπὸ συγκίνησιν.

Μιὰ κυρία προχθὲς συνεκινήθη τόσον πολὺ
ἀπὸ τὰ διάφορα ἐνθουσιώδη τοῦ Λόντρου, ποῦ
δὲν μποροῦσε νὰ βασταχθῇ... κί' ἔτρεξε νὰ
ξεσυγκινηθῇ εἰς τὸν ἀπόπ. ...

Κί' ἓνας διάλογος.

— Μιὰ θαυμασία οἰκονομία ἔκαμα, φίλε μου,
γιὰ τῆς γιορτῆς. Μὲ τὸ φουκαράληκι, ξεύρεις
δὲν μποροῦσα νὰ πάρω καινούργια παπούτσια.
Πῆγα λοιπὸν τὰ παλιά μου, ποῦ ἦταν ἐλεεινά
γιὰ πέταγμα εἰς τοῦ κ. Δ. Κοτροπούλη καὶ Σας
τὸ κουντουράδικο, ἐναντὶ εἰς τὴν βρύσιν τοῦ
Γαλατᾶ Σεράι, ἀρ. 46, καὶ μὲ τὰ ἔκαμε ψῖδια,
μὰ σὰν καινούργια. Κί' ἔτσι θὰ περάσω τῆς
γιορτῆς τοῖλικος.

Βασιλόπητες.

Φθῆνεια, φθῆνεια ἢ βασιλόπητες, τὰ γλυ-
κόματα, τὰ φροντᾶν, τὰ πιφούρ, τὰ λικέρ, τὰ
διάφορα εὐρωπαϊκὰ ποτὰ, ὅπως καὶ ὅλα τὰ
πρωτοχρονιάτικα, σχεδὸν χωρὶς παρᾶδες. Κάθε
γνωστικὸς οἰκογενειάρχης, ποῦ θέλει ν' ἀποφύγῃ
τῆς βαρεῖας σκοτοβρες τῆς πρωτοχρονιάς καὶ νὰ
γλυτώσῃ φθηνά-φθηνά, δὲν ἔχει, παρὰ νὰ πάγῃ
εἰς τὸ ὁμογενὲς κατὰστημα τῶν ἀδελφῶν Χαλέπη
στὸ Καράκιοι, ἀρ. 37, πρῶην Καρδομάτη, ἐναντὶ
τοῦ Credit Lyonnais.

Φθῆνεια, φθῆνεια, φθῆνεια ἢ βασιλόπητες.
Τρέξετε πρὶν τελειώσουν.

ΤΟ ΡΩΝΕΙΟ

ΤΥΠΟΙΣ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

SISMANOGLIO
MEGARO

ΤΑ ΚΡΑΣΙΑ

ΚΑΙ ΛΟΙΠΑ ΠΟΤΑ

ΔΟΝΑ - ΒΑΓΙΑΚΗ

ΑΡΙΣΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

Δίδουν

ΥΓΕΙΑΝ και ΡΩΜΗΝ

Πέραν, Χαμάλ-μπαση 52. — Καλιοντζή κουλούκ 9.

Τηλέφ. Πέραν 408

Τὰ ἐκλεκτὰ και εὐθηνὰ τρόφιμα εἰς τὸ παντοπωλεῖον ἢ «ΑΦΡΙΚΗ»

Κ. ΚΑΡΑΔΗΜΗΤΡΗ & Δ. ΚΟΝΤΟΜΕΡΚΟΥ

Πέραν, Παρμὰκ καποῦ "Αφρικα χάν ἀρ. 17.

ΜΗ ΚΟΥΡΑΖΕΣΘΕ ἀδίκως, μὴ χάνετε τὸν καιρὸν σας!

ΤΡΕΞΑΤΕ ὄλοι εἰς τὸ Κατάστημα τροφίμων

Η ΑΓΓΗ

και θὰ εὑρητε τὰ ἐκλεκτότερα και εὐθηνότερα τρόφιμα, τὴν καλλιτέραν σοκολάτα και κακάο και τὸν μοναδικὸν ζαχαρωμένον Καφέ.

Πέραν Γαλατᾶ Σεραῖ ἔναντι τῆς Παριζιάνας.

Ὁ χορὸς δὲν εἶνε μόνον διασκέδασις.—
Εἶνε σχολεῖον, ὅπου μανθάνει κανεὶς νὰ φέρεται και νὰ εἶνε παρουσιάσιμος εἰς τὰ καλύτερα σαλόνια. Καὶ συνιστῶμεν ὡς τοιαύτην τὴν αἴθουσαν τοῦ ξενοδοχείου «Χεδιδιὰλ» παρὰ τὸ Τοῦνελ, ὅπου διδάσκει ὁ ἑμογενὴς χοροδιδάσκαλος κ. Κ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΤΟΣ.

Ἡμερίδες, ἑσπερίδες και μαθήματα.

Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δικηγόρος.

Ἀναλαμβάνει παντὸς εἶδους νομικὰς ὑποθέσεις.

Γαλατᾶ, Μουμχανέ Νομικὸ χάν ἀριθ. 13

Κομψότης, τελειότης και φθὴνεια εἰς τὰ γυναικεῖα και ἀνδρικὰ ὑποδήματα, ἔτοιμα και ἐπὶ παραγγελίᾳ εἰς τὸ Κατάστημα τῶν κκ. Κ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ και Λ. ΝΑΝΟΠΟΥΛΟΥ
Πέραν, Cilé de Syrie Ἄριθ. 6

Ζητήσατε ἀπὸ τοὺς καπνοπώλας και ἑφημεριδοπώλας τὴν «ΕΛΕΟΝΩΡΑΝ»
πρὸς 15 γρ. μόνον.